

ORSZÁGÚT

AZ ORSZÁGÚTI
FERENCES
PLÉBÁNIA LAPJA
2021. ŐSZ



**GYŐZELEMRŐL ÉNEKELJÜNK! – NEK 2020
ASSISI SZENT FERENC ÉS AZ EUCHARISZTIA
„AZÓTA NEM ÉN IRÁNYÍTOK!”
A HÁZASSÁGHOZ MINDIG KÉT IGEN KELL
NYÁRI ÉLMÉNYEK**



ORSZÁGÚTI
FERENCES PLÉBÁNIA



2021.
TAVASZ-NYÁR



GYŐZELEMRŐL ÉNEKELJÜNK!

NEMZETKÖZI EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUS – 2021. SZEPTEMBER 5–12.

Mi köze van a győzelemnek az Eucharishtiához? Jézus Krisztus kereszthalálával és feltámadásával megtörte a bűn hatalmát az ember felett. Saját testét és véréát adja számunkra az Eucharisztia alapításával, és meghagyja: „Aki ezt a kenyeret eszi, az örökké él.” (Jn 6,58c). Ez a totális győzelem. Ez a hitünk lényege. De Jézus azt is mondja: „Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok a véréát, nem lesz élet bennetek.” (Jn 6,53b). Ezért életbe vágó feladatunk és küldetésünk, hogy hirdessük, és tanúságot tegyünk az Örök Élet mindenki számára adott lehetőségéről. Ez a küldetése a négyévente más-más országokban megrendezett Eucharisztikus Világkongresszusnak.

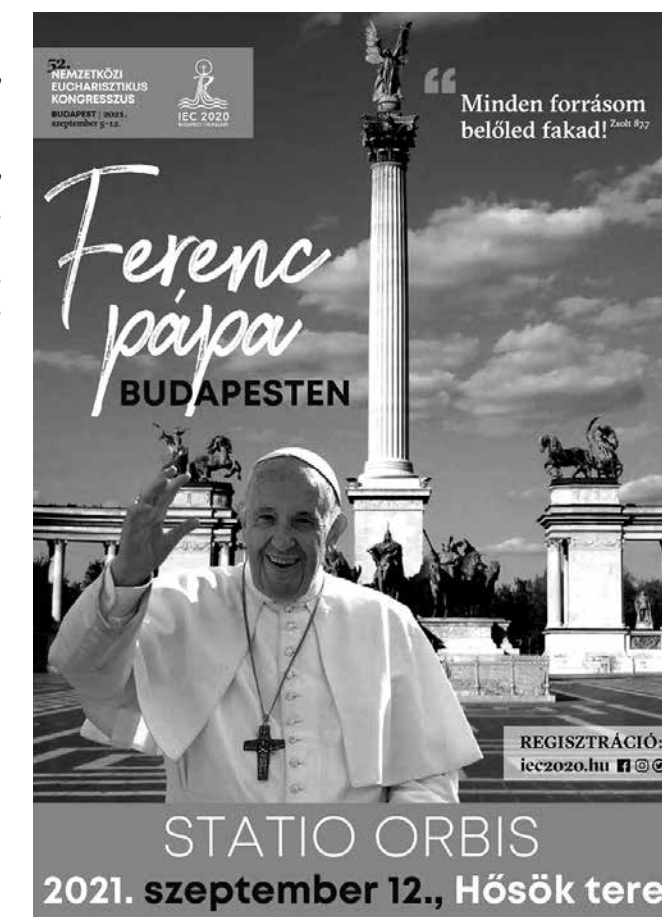
A szeptember 5-én kezdődő budapesti kongresszus programjai három főcsoportba sorolhatóak: kiemelt központi rendezvények, hétköznapi napközben végezhető lelkigyakorlatos előadás-sorozatok, közösségi és kulturális rendezvények.

A három kiemelt központi rendezvény a kongresszus fő pillére és egyben az Isten irgalmában bízó és örök életre vágyó keresztény emberek tanúságtétele: szeptember 5-én, vasárnap 15:00 órai kezdettel a Hősök terén – elsőáldozással egybekötve – ünnepélyes szentmise keretében nyitja meg a kongresszust a pápa személyes megbízottja. Az esemény az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye katolikus iskoláinak tanévnyitó, Veni Sancte szentmiséje is. Szeptember 11-én, szombaton 17:00 órától a Kossuth téren Erdő Péter bíboros celebrál mindenki számára közös szentmisét. A szentmise után eucharisztikus gyertyás körmenet vonul az Andrássy úton a Hősök tere. A kongresszus záró szentmiséje, a „Statio orbis” vasárnap – szeptember 12-én – 11:30-kor kezdődik a Hősök terén, amelyet Ferenc pápa mutat be.

Ez az a három rendezvény, amelyeken a részvétel minden magyar katolikus hívő számára kiváló alkalom és lehetőség a tanúságtételre. Nagyon kérünk mindenkit, hogy lehetősége szerint jöjjön el ezekre az eseményekre: mutassuk meg a világnak hitünket, reményünket és örömmünket, azt, amit a kongresszus jelmondata így fogalmaz: „Minden forrásom Belőled fakad!”

A kongresszus hétköznapijain, hétfőtől péntekig a Hungexpo területén lelkigyakorlat-szerűen összeállított programsorozat várja az elmélyülni vágyókat. A napot 8:45-kor közös reggeli ima (laudes) nyitja, amit 9:30-tól katekézis (hitünk titkairól szóló

előadás), majd pedig 10:30-tól tanúságtétel követ. 11:30-tól Szentmisével zárul a délelőtti rész. Ebéd után fakultációs programok várják a résztvevőket. Az előadásokat és tanúságtételeket a világ minden tájáról érkező egyházi- és világi tanúságtevők tartják (többek között Áder János, Magyarország köztársasági elnöke).



Az eddig leírtakat közösségi és kulturális programok gazdag választéka kíséri, melyek közül kiemelt érdeklődésre tart számot a pénteki Forráspont Ifjúsági Est és a szombati margitszigeti Családi Nap.

A programok részletes leírása a kongresszus honlapján (**www.iec2020.hu/hu/program**) olvasható. Ezek jelentős részén csak regisztrációval lehet részt venni. Az egyes programokra regisztrálni a registration-iec2020.hu oldalon augusztus 29-ig lehet, saját fiók létrehozása után. A kiemelt központi rendezvényekre a regisztráció ingyenes és ajánlott, hogy közelről tudjunk részt venni a szertartásokon. Aki nem regisztrál ezekre, az csak a kordonon kívülről, távolabbról követheti az eseményeket. A Hungexpo-n

megrendezett programokon csak regisztrációval lehet részt venni, amelyhez a rendezők jellepes hozzájárulást is kérnek, cserébe a helyszínen ebédet is biztosítanak. A szombati családi napra NEM kell regisztrálni. Minden további részlet megtalálható a kongresszus honlapján: **www.iec2020.hu/hu**

Aki teheti, vegyen részt a kongresszuson, tekintsük ezt hitünkéről tett tanúságtételként lelkiismereti kötelességünknek! Foglaljuk imáinkba az Eucharisztikus Kongresszus sikeres megvalósulását, Magyarország és az egész világ megtéréséért! **T**

Somogyi András

NEMZETKÖZI EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUS
BUDAPEST – 2021. szeptember 5-12.

	Szeptember 5. vasárnap Őrön napja	Szeptember 6. hétfő Jóság napja	Szeptember 7. kedd Békesség napja	Szeptember 8. szerda Türelem napja	Szeptember 9. csütörtök Remény napja	Szeptember 10. péntek Hit napja	Szeptember 11. szombat Hűség napja	Szeptember 12. vasárnap Szeretet napja			
07:00–08:45		ERKEZÉS A HUNGÉKPORÁ					KÁTEKÉZÁS 8.00-9.00 9-10.15 óráig	Béleptetés			
08:45–09:30		REGGELI IMA	REGGELI IMA	REGGELI IMA	REGGELI IMA	REGGELI IMA					
09:30–10:00		KÁTEKÉZÉS	KÁTEKÉZÉS	KÁTEKÉZÉS	KÁTEKÉZÉS	KÁTEKÉZÉS					
10:00–10:30		TANÚSÁGTÉTEL	TANÚSÁGTÉTEL	TANÚSÁGTÉTEL	TANÚSÁGTÉTEL	TANÚSÁGTÉTEL					
10:30–11:00		SZÜNET									
11:00–11:30		SZENTÍMSE	SZENTÍMSE	FAKULTÁCIÓK	SZENTÍMSE	SZENTÍMSE					
11:30–12:00		FEBDSZÜNET									
12:00–12:30		Béleptetés							CSALÁDI NAP a Margitszigeten	STATIO ORBIS ÜNNEPI ZÁROMIS FERENC PÁPÁJAI (Hűsók tere)	
12:30–13:00											
13:00–13:30											
13:30–14:00											
14:00–14:30	Felvezető program						Béleptetés				
14:30–15:00											
15:00–15:30	ÜNNEPÉLYES MEGNYÍTO SZENTÍMSE ELSŐÁLDÓZÁSSAL (Hűsók tere) Főcelebráns: Pápi legátus	FAKULTÁCIÓK	FAKULTÁCIÓK		FAKULTÁCIÓK	FAKULTÁCIÓK	Felvezető program				
15:30–16:00											
16:00–16:30											
16:30–17:00											
17:00–17:30											
17:30–18:00											
18:00–18:30											
18:30–19:00											
19:00–19:30											
19:30–20:00											
20:00–20:30	Csik Zenekar koncert (Erdel Színház)						Kapunyítás, béleptetés	SZENTÍMSE (Kossuth tér) és EUCHARISZTIKUS GYERTYÁS KÖRMEKET Főcelebráns: Erdő Péter bíboros			
20:30–21:00											
21:00–21:30											
21:30–22:00											
22:00–22:30											
	Visát a Szent István tőzén Ára Szécsa Ezüstjél Szent István Könyvhit										

		HUNGEXPO								
		IX. 5. V	IX. 6. H	IX. 7. K	IX. 8. SZ	IX. 9. CS	IX. 10. P	IX. 10. P	IX. 11. SZO	IX. 12. V
DÉLELŐTTI PROGRAM		HUNGEXPO								
										
DÉLUTÁNI PROGRAM										
	NYITÓMISE							FORRÁSPONT IFJÚSÁGI EST	MISE KÖRMENET	ZÁRÓMISE



NEK2020 - CSALÁDI NAP

2021. szeptember 11-én, szombaton, 10:00 és 15:00 óra között a margitszigeti nagyréten kerül megrendezésre az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) Családi Napja, melyet a Családok Jézusban Közösség (CSJK) a Katolikus Társadalmi Napok (KATTÁRS) szervezőivel együtt valósít meg.

Nagy öröm, hogy ez a nagyszabású esemény egy olyan időszakban kerül megrendezésre, amikor kiemelt figyelmet kapnak a családok és az édesapák: Ferenc pápa ugyanis az Amoris laetitia apostoli buzdítás kiadásának 5. évfordulóján (2021. március 19.) meghirdette a családnak szentelt különleges évet, és még tart az édesapákra fókuszáló Szent József év is.

Családegyházban élve a NEK Családi Nap szervezőiként szeretnénk, hogy Pál apostol buzdítása: „*Mindenkinek mindene lettem, hogy mindenkit üdvözítsek*” (1Kor 9,22) legyen a Családi Nap lelkülete és szervező elve is: minden jóakaratú ember érezze magát megszólítva és meghívva.

Egyben cél az is, hogy a katolikus-keresztény családi programok mindenkit úgy tudjanak megszólítani, hogy a megszólítottakkal sorsközösséget vállalunk: az örömeivel, problémáival, szenvedéseivel, valamint azzal az életszakasszal is amiben van, és ahol éppen tart a hit útján. Éppen ezért kiemelten kezeljük a nem hívőket is (megmutatva, hogy a hit reményt ad), valamint figyelmet fordítunk az ökumenére. A másik ember személyére való nyitottság teheti ugyanis az Egyházat vonzóvá.

A nem hívők megszólítása mellett az is fontos, hogy mi, keresztények is minél nagyobb számban jelen legyünk, mert csak így tudjuk megélni és megmutatni az egységet Krisztusban. A programokon való részvétel tehát egyben tanúságtétel is: tanúság Isten, az Egyház, a házasság és a család mellett, kiállás a teremtet világ megóvása mellett.

A Családi Nap programjai színpadokon és különböző sátorokban kapnak helyet. A színpadokon fellépő előadók, a meghívott vendégek a produkción túl beszélni fognak hitükről, Istennel való találkozásukról. Ez a lelki vonulat – amely egyébként a sátoros programokban is visszaköszön – különbözteti meg a NEK Családi Napot a többi hasonló rendezvénytől.

Ízelítőnek álljon itt néhány név, akikkel a rendezvényre kilátogatók találkozhatnak majd: fellép Szalóki Ági, Mező Misi, vendégünk lesz Lackfi János, Hodász András és Dr. Csókay András is.

A kamaraszínpadon és a sátrakban a Családi Napot szervező Családok Jézusban Közösség és a Katolikus Társadalmi Napok hivatásának és feladatának megfelelően két téma kap hangsúlyosabb szerepet: a párkapcsolat és házasság, valamint a tágabb értelemben vett teremtésvédelem és társadalmi érzékenység. Lesz párkapcsolati sátor, szerzetesrendek és közösségek sátrai (benn az általuk szervezett interaktív programokkal), lesz akadályverseny, a gyerekeknek kézműves foglalkozások, néptánc. Továbbá hallhatunk előadást cigánypasztorációról, hivatásról, párkapcsolatról. Természetesen lesz lehetőség gyónásra, dicsőítésre, lelki beszélgetésre is. Az esemény végén pedig meglepetésre készülünk a résztvevők közreműködésével, majd megtudhatjuk, hogy mely város ad otthont 2022-ben a KATTÁRS-nak. Ezt követően Székely János püspök atya vezetésével közös menetben vonulunk a Kossuth térre, az ünnepi szentmisére. További részletet a NEK Családi Nap weboldalán vagy a KATTÁRS facebook oldalán találtak.

**Találkozunk egymással, találkozunk Jézussal!
Találkozunk a Margitszigeten 2021. szeptember 11-én
10 és 15 óra között! T**

Családok Jézusban Közösség –
NEK Családi Nap Szervezőcsapata

NEM ÜBERMENSCH. NEM MITOLÓGIAI FÉLISTEN...

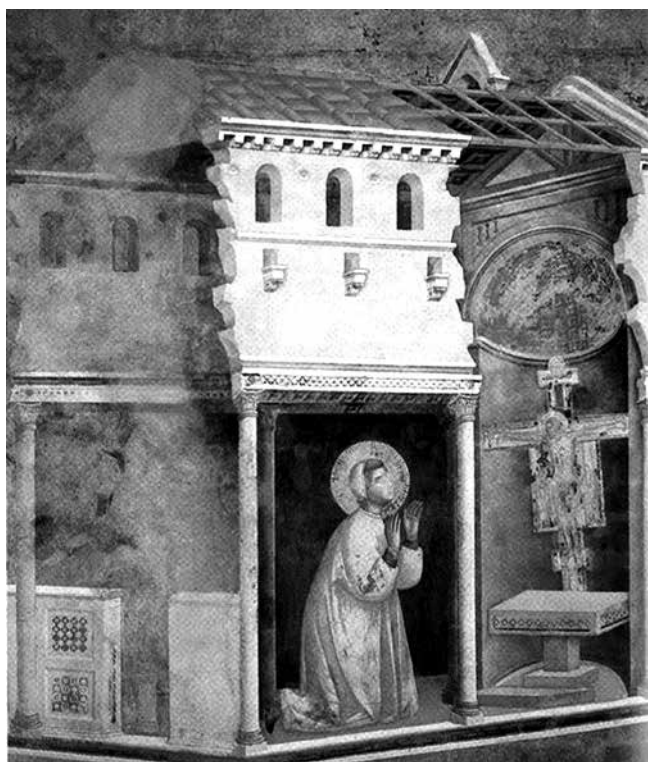
...hanem egyre erősödik bennem az a gondolat, hogy Szent Ferenc hozzánk hasonló ember. Amikor rendkívüli jelenségeként tekintünk rá, fel is mentjük magunkat a követése alól. Hogy elgondolkozzunk az ő személyéről, életéről és ezen keresztül tükröt tartson nekünk, kísérletképpen egy irodalmi modellt választok. Nem tudományos érvényű megállapításokat akarok tenni, ám remélem, hogy ez a megközelítés újszerű lesz, és segít abban, hogy közelebb érezzük magunkhoz Szent Ferencet. Az irodalmi megközelítés annyiból jogos, hogy a róla szóló történeteket eleinte szóban adták tovább, és úgy fogalmazták meg őket, hogy követhetővé tegyék az élete példáját.

A népmesék eszköztárához nyúlok, hiszen ezek nem csak szórakoztató, vagy altató szövegek, hanem gyerekek, felnőttek egyaránt az élet lényegéről szólnak. A főhős útnak indul, megvívja a harcát és megtalálja azt, akit keres. Valaki útnak indítja, van ellenfél akivel meg kell küzdenie, van aki végig segíti az útja során. Különböző próbatételeken megy át, ezek során kis híján elbukna, de rendelkezésére áll valami különleges adomány, amit nem feltétlenül báránytól kap, ám az ajándék mégis nélkülözhetetlen. Szerepel még „álhős” is, akinek izgalmas a története, néha talán el is vonja a figyelmet a főhősről, akinek akár jobban is drukkolunk, mint a főhősnek. A népmesék megszemélyesítik ezeket a szereplőket, nekünk viszont, mivel valóságos személyről beszélünk, nem feltétlenül kell a népmesei szerepeket valódi személyekkel azonosítanunk.

Ki a „ki a keresett Személy...” Szent Ferenc számára? Történetének elején ez nem világos a számára. A Három Társ Legendájának II. fejezete beszéli el Ferenc egyik álmát, amelyben az Úr megkérdezi tőle: „*ki tehet veled nagyobb jót, az úr vagy a szolga?*” Szent Ferenc azt feleli: „*az úr*”. „*Hát akkor miért hagyod el az urat a szolga kedvéért?*”. Ezt az álmot Ferenc akkor látja, amikor lovagi ábrándjait követve már Spoleto városánál jár. Emlékezetes esemény amikor a kereszt megszólal számára éppúgy, ahogy a mi életünkben is van egy pillanat, amikor úgy érezzük, hogy a Kereszt titka megérint bennünket; ránk is vonatkozik, ami ott történt. Fokozatosan válik egyre világosabbá a számára, hogy legfőképpen az élő Krisztust keresi, az Ő akaratát szeretné valóra váltani, Őt szeretné felismerni az emberekben, Őt látja a betlehemi jászolban, az Ő szenvedésével azonosul, Őt akarja szolgálni az embertársain keresztül, az Ő különleges jelenlétére döbben rá az Eucharishtiában, Őt akarja hallani a Szentírásán keresztül, és Krisztus dicsőségét szemléli a teremtett világ szépségében. Nem keveri össze Jézus jelenlétének, közelségének különféle módjait; más minőségű jelenlétet ismer fel az Oltáriszentségben, mint a mezők virágaiban, így nem fenyegeti a panteizmus eltévelyedése. Hasonló viszont az öröm, amit Krisztus közelségének sokféle megtapasztalása jelent a számára.



Ki lehet az „útnak indító” Szent Ferenc történetében? Ha nem törekszünk feltétlenül a megszemélyesítésre, akkor a kamaszkori, fiatalkori lázadása. Ha személyhez szeretnénk kötni, akkor talán az édesanyját látom ebben a szerepben, aki mindent támogat, amit a fia szeretne. Amikor ez az apa szemében csődhöz vezet, akkor Pietro Bernardone megpróbálja a saját elképzeléseit belenevelni fiába. Noha ez sem sikerül, mégis ad valamit Ferencnek, ami nélkül ma valószínűleg nem beszélünk róla. Ez pedig a szegénység eszménye, ami nem életcél volt Ferenc számára, hanem eszköz, ami a korabeli szerzetesség új formájához vezetett. A föld megműveléséből élő monastorok helyett a városi típusú szerzetesség megjelenéséhez, amely a saját munkájából él és közel van az emberekhez. Mi sem áll távolabb az apától, mint a szegénység eszménye, ám mégis ő lehet az „adományozó”, aki a lázadó fiatal Ferencnek ad valamit, ami nélkülözhetetlen ahhoz, hogy hasonlóvá legyen a

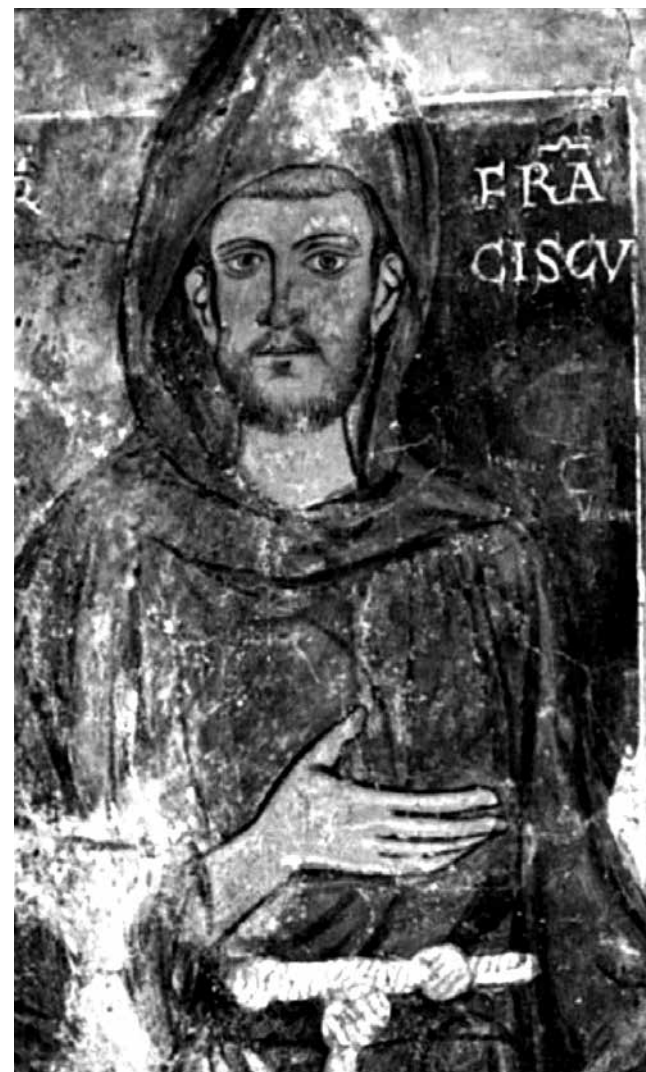


szegény Krisztushoz. Ügyei, projektjei, érdekei, a tulajdon miatti aggodalmai, saját fontossága nem telepedtek rá emberi kapcsolataira, szabadon kereshette a szegény és rászoruló Krisztust, visszatetszést keltő embertársaiban is. A „segítő” szerepében leginkább Szent Klárát látom, aki szeretetével, hűségével, állhatatosságával nemcsak imádkozik Ferencért, de példát mutat, sőt tanácsot ad neki. Ki az „álhős”??? Ha Szent Ferenc életrajzát vagy legendáit olvassuk, annak drukkolunk, hogy sikerüljön „ésszerű” döntéseket hoznia, hogy találjunk valamit, amit logikusan meg tudunk magyarázni, hogy olyan tanulságokat vonhassunk le az olvasottakból, amit hasznosítani tudunk. Nehéz helyzetben vagyunk, mert Szent Ferenc gondolkodása meglehetősen „természetfölötti”. Habozás nélkül félretolja a racionalitás szempontjait az evangélium logikája kedvéért. Szent Ferenc nem olyan ember, akitől sok bölcs ötletet kaphatunk, ami a mai világban is jól hasznosítható. Helyette természetfölötti, evangéliumi életszemléletet tanulhatunk tőle. Éppen ezért az álhős: a racionalitás. Ne az ésszerűségnek drukkoljunk, hanem annak lássuk Szent Ferencet, aki ő is akar lenni. Magát egyszerű, sőt együgyű embernek tartja, szabadnak az evilági gondolkodásmód számos kötöttségétől, aki minden nap újra kezdi Krisztus követését.

Az „ellenség” Szent Ferenc számára a „testi ember”, aki ellen elsősorban önmagában harcol. Helyhiány miatt ezt már nem részletezem, hasonlóképpen azt sem, hogy útja során a „próbatételei”, mint a mesékben, az emberi élet alapvető kérdései körül forognak.

Ez a kis írás, amint a cseppben ott van a tenger, talán fölvilant valamit Szent Ferenc titkából. És remélhetőleg kedvet is ad ahhoz, hogy tovább kutassuk ezt a titkot. T

fr. Milán



EUCHARISZTIA: ÁLDOZAT - EMLÉKEZET - KÖZÖSSÉG

„Az Egyházat az Eucharisztia éteti.”
Szent II. János Pál pápa

Az Eucharisztikus Kongresszusra készülve minden hívő emberben felmerül, hogy miképpen tud elmélyülni az Eucharisztia titkában? Ennek egyik lehetséges útja, ha a szentmise mélyebb értelmezésébe kezd, amelynek korszakalkotó megállapításai a II. Vatikáni Zsinatig nyúlnak vissza, amikor számos liturgikus és értelmezési megújuláson esett át a szertartás.

A liturgikus térben a háttal misézést felváltotta a néppel szemben bemutatott áldozat, a nyelv érthetővé válik, inentől mindenki saját nyelvén vehet részt rajta. Egyre nagyobb hangsúlyt kap az áldozás, mint közösségi cselekmény. Ez utóbbi fél évszázadban az Eucharisztia teológiája megújul és gazdagodik, visszatér az őskeresztény gyökökhez mind liturgikus térben, mind a közösségi elem kiemelésében és értelmezésében.

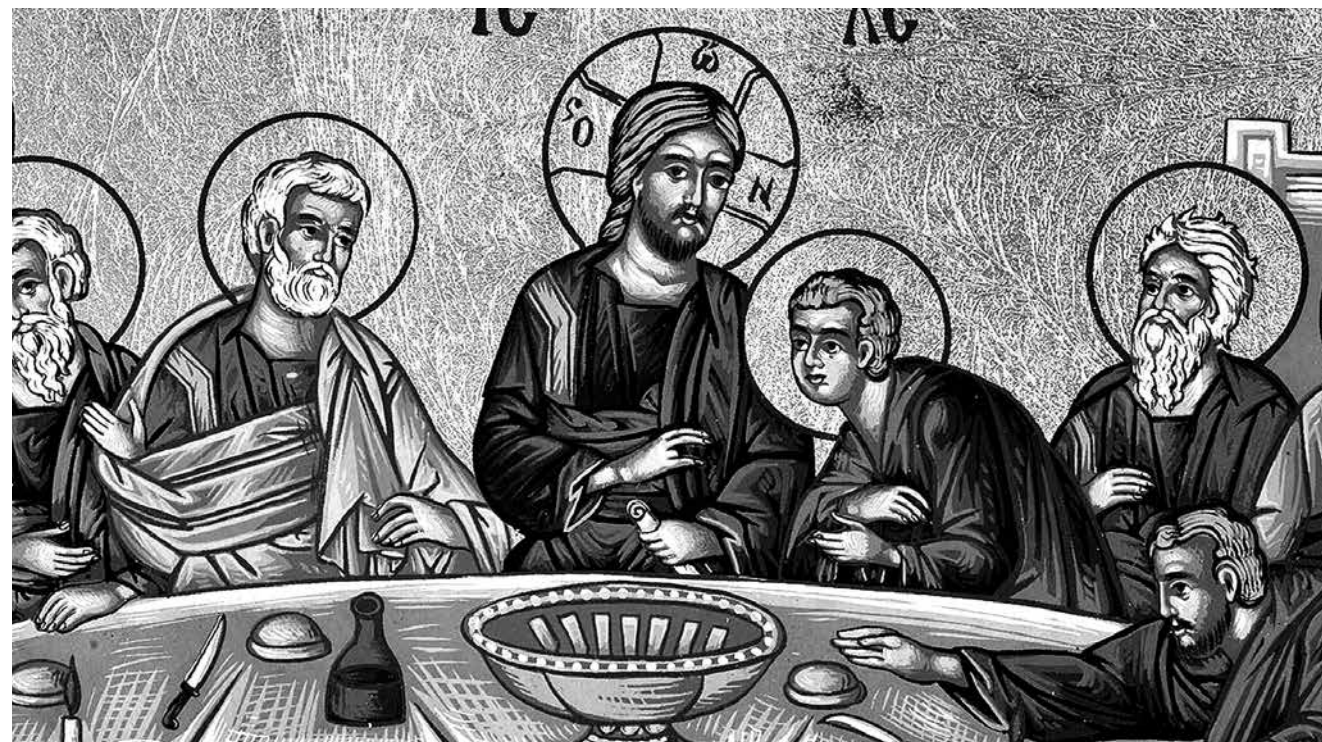
Az evés-ivásnak az Ószövetségben gazdag szakrális jelentéstartalma van, egyben a közösséghez tartozás egyik hangsúlyos kifejezése. Akik együtt étkeznek, egy közösség – sokszor család – tagjai. Egyrészt ha valamit megbeszélnek, vagy ha fontos esemény történik a választott néppel, az mindig étkezéssel van körbefonva. Ennek egyik legszebb korai példája amikor Mamre tölgyesénél Ábrahám vendégül látja a három vándort. A mózesi időben ezt az étkezés már kimutathatóan szorosan összefügg az áldozattal. A szövetségkötés szertartásában az áldozati állatok véreinek a felét az oltárra helyezik majd a szövetség felolvasását követően a vér másik felével az áldozatot bemutatókat hinti meg, ezután a vének elfogyasztják az áldozati állatokat.

Másrészt Izraelben nem csak az üdvtörténetben kiemelkedő helyzetekben vannak közösségi étkezések, hanem a hétköznapi közös étkezéseknek is van szakrális dimenziója. Ezen étkezések során felelevenítik Isten szabadító erejét, üdvözítő ígéreteit vagy éppenséggel gondoskodó jóságát, amikor a sziklából vizet fakaszt vagy a pusztában mannával táplálja a vándorló népet. A legfontosabb – keresztény szempontból megkerülhetetlen – megemlékező étkezés a Pászká-ünnep. A szertartás a természeti népek-nél alakult ki tavasz-ünnepként, amikor a friss hajtásokból és a fiatal állatok véréből áldozatot mutattak be majd az állatot közösen elfogyasztották. Izraelben ezt a kánaánita szokást a kivonuláshoz és a szolgaságból való szabaduláshoz köthették és így az egyik legfontosabb ünnepévé vált a zsidó népnek. Mind a mai napig a Pászká az emlékezet ünnepe, a szabadulásnak és Isten hatalmának felidézése. Az étkezésen résztvevők mintegy maguk vesznek részt a kivonulásban, ezzel teljesedik be az emlékezet, esznek az áldozati állatból és mindezt közösségben él meg. Az ünnep hármas értelmezése: áldozat, emlékezet és közösségi cselekvés ekképpen nyer teljességet.



A keresztény hagyomány számára a zsidó nép fogságot követő vándorlásának van egy másik fontos jelképe: a sátor. A zsidó nép sátorban lakott és sátrat készítettek Istenüknek is. Ez a sátracska a tabernákulum, amely a templomban ma is őrzi a Szentek Szentjét, vagyis az Eucharisziát. Amiképpen a pusztai vándorlás alatt Isten sátorban lakott úgy napjainkban is egy sátorban kap helyet a templom szentélyében.

Jézus étkezéseiben hangsúlyos szerepet kap a közösség. Minden egyes étkezése vagy együtt az apostolokkal történik vagy egy nagyobb közösségben. Ez a közösségi jelleg halálát követően is hangsúlyosan megmarad, és már az első keresztény csoportok is figyelnek arra, hogy az étkezésre közösen kerüljön sor. Hovatovább Pál erőteljesen megfeddi a korintusi híveket, akik szegények és gazdag tagokból állván külön étkezést vezettek be. Az áldozati étkezést megelőzte ugyanis egy „jóllakó” étkezés, amelyen a város szegényei nem vettek részt, ők csupán az áldozati étkezésen kapcsolódtak be. Pál elítéli nyilatkozik erről. Nincs semmi értelme, ha a szegények csak az áldozati étkezésen vehetnek részt, hisz mindenben közösséget kell vállalni gazdagoknak és szegényeknek egyaránt.



Jézus Eucharisztia alapításának alapja a Pászká-vacsora. A szinoptikus evangélisták kiállnak amellett, hogy az utolsó vacsora a Pászká-ünnep estéjén történt. János, aki szereti kiemelni Jézus Isten báránya szerepét ezt egy nappal korábbra datálja, ezzel is hangsúlyozva, hogy Jézus abban az időszakban hal kereszthalált, akkor lesz áldozat, amikor a húsvéti bárányokat leoltni szokás. Jézus Pászká-vacsorája szoros összefüggést mutat az áldozattal, hiszen a kehelyben az ő vére van – ez az ószövetségi áldozatok lényegi eleme – és emlékeztet, hogy életet adó halálát jelenítjük meg minden egyes Eucharisztikus áldozat bemutatása során. Így van ez az őskeresztény idők óta és napjainkban ismételt.



A szinoptikusok majd Pál apostol is egyértelműen számolnak be az alapításról. Márk és Máté sokkal inkább a későbbi közösség szertartását írja le, míg Lukács és Pál a kenyér és a bor szertartását különválasztja, mindkettőjüknél nagy hangsúlyt kap a hagyományozás. Sokkal valószínűbb, hogy a lukácsi leírás követi jobban a történetiséget, míg a két másik szinoptikus leírása a későbbi keresztény közösség gyakorlatát írja le, amikor a kenyér és a bor cselekmény az esti lakoma végére toldott és egyetlen kettős szertartássá nőtt össze. Az általuk megfogalmazott módon bemutatott szertartás követte a jóllakás vacsoráját, amelyet egy hálaadó imádság az Eucharisztia előzött meg, ami egyben elválasztotta a két cselekményt egymástól. Erről a hálaadó imádságról kapta nevét az Eucharisztia.

Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye az Eucharisziának rendez ünnepet. Szentmisére hív bennünket, hogy rá mutathasson a kenyér és bor színe alatt közöttünk lakó Úr Jézusra. Arra buzdít, hogy használjuk ki az Úr Jézussal való személyes találkozás lehetőségét, és merítsünk ebből a számunkra felkínált erőforrásból. Az ünnepre készülve hálával gondolunk a Jézus által tartott Pászká-vacsorán történetekre, a kenyér és bor színe alatt bemutatott áldozatra, amelyben az apostolok közösségére bízta önmagát, hogy erről napjainkig megemlékezhessünk. A szentmise, mint áldozat, emlékezet és közösségi cselekvés ekképpen nyer teljességet. **T**

Dudás Zoltán

„... HAJOLJON MEG MINDEN TÉRD”

Karácsony előtt történt, kisiskolás koromban, Nagykánizsán. Zenetagozatosként a gyerekkórus lelkes tagja voltam, hétről hétre készültem többi társammal együtt a téli szünet előtti ünnepi hangversenyre. Az utolsó próbák különösen izgalmasak voltak, mert az alsóvárosi templomban tartották őket, ami nekem maga volt a csoda. Amikor először beléptem, lenyűgözve jártattam körbe tekintetemet a mives barokk templom aranyló szobrain, festményein és az egész kórust kitöltő, tekintélyes orgonán. A templomnak egészen más légköre volt, mint amivel bárhol addig találkoztam. Csendben kellett maradni, mint a művelődési ház nézőterén, de ez valahogy magától ment. Inkább csodálkoztam, minthogy fegyelmeztem volna magam, mert megérintett az ódon ünnepélyesség, amelyet az épület magából árasztott. Még az illatára is emlékszem a mai napig. Minden apró részlet érdekelt. Mit keres például egy tűzoltót ábrázoló ezüstözött szobor a falon? Miről beszélhetnek itt benn? Hová ülnek? Mit énekelnek? Vajon olyan énekeket, mint amiket a nagymamámtól hallottam karácsonykor vagy a halottak napi gyertyagyújtáskor? Ugyanezzel a gyermeki kíváncsisággal fedeztem fel a főoltár közepén lévő szekrényt. Valójában arról is csak homályos fogalmam volt, hogy miféle féloldalas asztal az, ami mellé énektanárom állított. Kicsiny szekrénye különösen szép kidolgozású, ajtaját pedig egy nagy kehely díszíti. Kulcslyukat is láttam rajta, így biztos voltam benne, hogy itt valamit tartanak. Meg is kérdeztem egyik kórustársamat, aki a próba alatt mellettem állt a felső sorban, hogy mire való ez a szekrény, de válasza nem oszlatta el minden kíváncsiságomat: „Itt tartják a kelyheket.”



Hosszú idő telt el, amíg újra beléptem az alsóvárosi templom ajtaján. Családomban ugyanis nem volt szokás a vásárnapi templomba járás. Engem egyévesen „nagy szülői nyomásra” megkereszteltek ugyan, de ezzel be is fejeződött a hitoktatásom. Legalábbis a szó szokványos értelmében. Bár sosem hallottam otthon, hogy a szeretethez, amit szüleim vagy testvéreim iránt érzek és amit tőlük kapok, bárki másnak köze lenne, főképp nem hoztam Istennel összefüggésbe, mégis, mindkét testvéremmel együtt szilárdan éreztem, hogy életem legnagyobb ajándéka. Elfogadtam és továbbadtam, amennyire tudtam. Boldog, önfeledt gyermekkorom volt. Mélyen belém ivódtak a család sajátos ünnepei, a különleges teríték elkészítésének vagy az ajándékok elrejtésének izgalma karácsony előtt, születésnapkor. A családban megtanultam, hogy milyen jó szeretve lenni, de azt is, hogy mivel jár, ha megbántom a másikat, mit veszítek én, és mit veszít ő... Elég korán tudtuk már testvéreimmel, hogy olykor elkerülhetetlenül fontos hibánkat belátni, és ha bocsánatot kérnek tőlünk, ne tagadjuk meg azt.

Nagyon szerettem játszani, „felfedezni”, belevetni magam az ismeretlenbe. Erre pedig mi sem alkalmasabb, mint egy vadregényes, fenyőkkel benőtt, mindenféle régi épületet és hajdan jobb időket látott úszómedencét is rejtő udvar. Itt töltöttem gyermekkorom egyik legkedvesebb időszakát. Családunkban csak úgy emlegetjük, hogy „amikor még a kollégiumban laktunk”. Édesapám ugyanis az egyik városi kollégium igazgatójaként szolgálati lakásra volt jogosult. Különös, hogy ez a kollégium a hajdani ferences kolostorban, az említett alsóvárosi, volt ferences templom melletti épületben működött, annak egyik emeleti folyosóján és az ahhoz tartozó szobákban lakott a család. A méteresnél vastagabb falak, a boltívek, a sok rétegben meszelt gyerekszoba volt számomra az első otthon, amelyről már egészen tiszta emlékeim vannak. A lakrészünkben – két szoba között – még hintánk is volt, nyomát máig őrzi az ajtófélfá. A hortenziákkal beültetett „kis udvar” (az egykori kvadrum) túl gondosan ápolott volt ahhoz, hogy ott a magamfajta gyerek szabadnak érezhesse magát, a hátsó „nagy udvar” vadonja azonban igazi kihívást jelentett, mindig valami újjal biztatott. A fenyők közt fából ácsolt, fedett tekepályán, ahol egykor ferences testvérek játszottak, sok régi bútor felpolcolva várta, hogy valahová elkerüljön. Sosem mertük minden részletét felderíteni, mert az ismeretlen amennyire vonzott, legalább annyira félelmetesnek is tűnt. A templom, amelynek bejárata mellett naponta elmentünk – hiszen az egykori kolostor portáján át közlekedtünk –, ugyanígy vonzó volt, különleges, és mégsem léptem be egyszer sem, egészen addig míg nem érkezett el a karácsonyi iskolai ünnepség ama bizonyos próbája.

A hitről, Istentől kevés szó esett családunkban. Nagymamáim persze megtanítottak minket, gyerekeket az alapimádságokra, amelyeket rendre el is szavaltunk, amikor nyaranta vidéken találkoztunk, de valójában nem tulajdonítottunk nekik különösebb jelentőséget. Édesanyám értelmiségiként fontosnak tartotta, hogy jó korán szerezzük meg a szükséges alpműveltséget, ezért esti mese gyanánt, a magyar népmesék és a Grimm-testvérek írásai mellett



időnként olvastuk a képes Bibliát. Jól emlékszem, hogy a Kivonulás könyve csodáinál egymásra licitálva találgattuk, hogy milyen valós történelmi esemény ihlethette az egyes elbeszéléseket. Nyugodt voltam afelől, hogy Isten nem létezik, csak az emberiség nagy meséinek egyike mindaz, amiről a Bibliából tudomást szerzek. Az őskori emberről és a dinoszauruszokról szóló nagyalakú képes albumok teljes körű magyarázatként szolgáltak gyermeki értelmem számára a felől, hogy honnan is jövőnk... Iskolába kerülve aztán nagyon meglepett, amikor egy-egy tanáromról megtudtam, hisz Istenben. Sehogy sem fért a fejembe, hogy amit én gyerekként már belátok, hogy tudniillik az egyszerűbb élőlények felől a bonyolultabbak felé halad a törzsejlődés, és hogy lényegében az átlagosnál eszesebb majmok vagyunk, azt egy felnőtt, ráadásul tanárember hogyhogy nem képes felfogni. Miért kell neki ehhez Isten? Kérdésekre sok-sok év után egészen váratlanul kaptam választ. Egyik kedves gimnáziumi tanárnőm kérésére újra meglátogattam az alsóvárosi templomot, felmentünk a kórusra, az orgonához. Zenéltünk. A muzsikát ekkor már életem egyik legfontosabb részének tekintettem, hosszú évek óta zongoráztam és egy ideje fuvoláztam is. A kamarazenét szerettem a legjobban, mert talán abban tudtam magam leginkább átadni a darabok belső törvényeinek, ami igen nagy öröm forrása. Mivel a próba jól sikerült, a „szeánsz” megismétlődött, és egy későbbi alkalommal tanárnőm megkért rá, hogy egy szonáta tételt játsszak el vele az esti szentmisén. Igent mondtam, bár valójában nem tudtam, hogy mire. A templom szépsége ugyanúgy megragadott, ahogy kisiskolás koromban, a zenélés öröme volt, így arra gondoltam nagy baj nem érhet egy mise alkalmával sem... Különös tapasztalat volt, jobbára idegen



és sok tekintetben kellemetlen. Kívülállóan éreztem magam, ahogy az is voltam: az egész szertartás alatt olyan szövegeket hallottam, amelyeket nem ismertem, részben nem is értettem, alig tűnt valami ismerősnek gyerekbibliás koromból. A legfőbb megpróbáltatást a liturgia gesztusai jelentették. Az még hagyján, hogy időnként fel kellett állni és aztán újra leülni, ezeket még követtem, de az már túl sok lett volna, hogy az átváltoztatásra én is letérdeljek. Ezt valahogy nem engedte az önbecsülésem, hazugságnak éreztem volna. Nem is értettem, hogy pontosan miért kell letérdelni, egyszerűen zavart a gesztus erős tartalma. Állva meghúzódtam a karzat takarásában. Ugyanakkor valami lényegileg megváltozott, újra érdekelni kezdett mindaz, ami a templomban történik. Zenei közreműködésekre később több alkalommal sor került, én pedig közben igyekeztem utána olvasni mindannak, amiben részt veszek, pontosabban amit „megfigyelek”. Fokozatosan megértettem az egyes gesztusok jelentését, megismertem néhány éneket, legelőbb a mise állandó részeit, tudtam, mikor kell a fuvolát előkészíteni... Az Úristen nagy tapintattal vezetett. Egy nyári vasárnap este (pontosabban nem tudom felidézni az időpontot) újra ott voltam a kóruson. Az átváltoztatás közeledtével valahogy elmaradt a korábbi húzódozás, és hirtelen úgy éreztem, hogy nekem is le kell térdelnem. Nem mert a többiek letérdelni, hanem mert én úgy akarom. Minden titokban történt. Ugyanúgy nem látta senki, ahogy korábban állva maradásaimat sem, egyedül az Úristen. Hasonlíthatatlan öröm volt, egyszerre otthon voltam a templomban. Megértettem, hogy amit külső szemlélőként jó ideje figyelemmel kísértem, nem egy előadás, nem egy kétezer éves színjáték, amelyet több-kevesebb sikerrel igyekszik bemutatni minden pap,

hanem szintisza igazság. Nem volt látomásom, nem halottam semmilyen mennybéli hangot, mégis nagyon hátafőzöttan érzékeltem az átváltoztatás csendjében, hogy itt és most Valakivel találkozom. Jól ismer engem, közel van hozzám, mintha már régóta csak arra várt volna, hogy végre én is közeledjek felé. Ez a Valaki Jézus Krisztus. Különös módon előbb hittem, hogy Jézus Krisztus jelen van a szentmisén konsekrált ostyában és borban, minthogy tisztáztam volna magamban, hogy Isten létezik-e. Ez utóbbi kérdés a kézzelfogható találkozás fényében teljesen értelmét veszítette, mintegy önmagát válaszolta meg. Isten segített átlépni egy nagy szakadékon, kinyújtotta a kezét, csak el kellett fogadnom. Egyszerre eltűnt belőlem a bizonyítékokat követelő ember, meglevenedett a keresztségben kapott kegyelem és életre kelt a hit. Imádkoztam testtel, lélekkel.

Ma ferences szerzetesként tekintek vissza életem e fordulatokban gazdag szakaszára, és újra elcsodálkozom az Úristen tervének ágas-bogas részletein. Néhány szerzetes testvérem meg is jegyezte, hogy a kanizsai kriptában eltemetett egykori ferencesek odaát bizonyára igen kitartóan imádkoztak értem, hogy mindez megtörténhessen... Valószínűleg igazuk van. A nekem készített útnak ugyanakkor csak a kezdete mindez, és egyáltalán nem vezetett nyílegyenesen a szerzetesi hivatáshoz. Hosszú időre, éresem volt szükségem ahhoz, hogy felismerjem, számomra a szerzetesség az üdvösség útja. Az örök igen kimondása pedig még nem a célegyenes, hanem az igazi rajtvonal, amin áthaladva már egész életem hűsége, szolgálata kell, hogy az ígéretek beteljesüljenek. Hála a teremtő Istennek, Szent Ferenc atyánkkal együtt mondhatom: „Ez az, amit akarok, ez az, amit én keresek, ez az, amit teljes szívemből tenni kívánok.” (1Cel 22) T

fr. Gábor

(Megjelent A mi arcaink – pasaréti hitvallás című könyv első kötetében, 2013)



ÚJ TESTVÉREK A KOLOSTORBAN

A Ferences Rendtartomány vezetésének döntése alapján a nyártól három új testvérrel gazdagodott ferences közösségünk:

P. Frajka Félix atyát sokan jól ismerik, hiszen 1976-1994 között már élt itt, majd 2014-ig a Tövis utcában szolgált; **fr. Jackánics Fülöp testvér** jeruzsálemi tanulmányai végeztével a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola tanáraként és a Szent Angéla Ferences Gimnázium hitoktatójaként érkezett; **fr. Mézős Levente testvér** Pasaréten töltött képzése után a Gondviselés Háza szociális gondozójaként és az idős testvérek szolgálatára kapott megbízást.

Szeretettel köszöntjük őket! T



NEM ÚJDONSÁG BUDAPESTNEK

A mára világméretűre nőtt Nemzeti Eucharisztikus Kongresszus (NEK) ugyanis járt már a magyar fővárosban, a második világháború előtt.

De ne szaladjunk ennyire előre. A világ összes kereszténye számára rendezett találkozóra először a franciaországi Lille-ben került sor 1881-ben. A cél, egy mindenkinek szóló ünnepség létrehozása volt, az Eucharisztia megismerésére és tiszteletének elmélyítésére. El kellett azonban telnie néhány évnek, hogy az eseménysorozat valóban világméretűvé váljon: az első Európán kívüli helyszín Jeruzsálem volt, Amerika pedig először 1926-ban adott otthont az eseménynek Chicagóban. Ezután az Oltáriszentség ünneplése bejárt minden kontinenst és sok nagyvárost. Budapestre Szent István király halálának 900. évfordulóján, 1938-ban került sor.

A nagyszabású eseményekről részletes megemlékezés maradt fenn.

„Az első nap (1938. május 25-én) zuhogó esőben gyülekeztek az emberek. Már dél óta szakadatlanul esett. Reménytelennek látszott, hogy kiderül az idő. A gyermekek, akik a budapesti kongresszus sikeréért annyi imádságot és annyi szentáldozást ajánlottak fel, nem imádkoztak hiába, mert egyszer csak elállt az eső, és fél órán belül kisütött a nap! Krisztust emlegette az egész főváros!

A Kongresszus ideje alatt több mint 250 ezer ember utazott fel vidékről Budapestre, hogy részt vegyen a rendezvényeken. További 300 ezer budapesti hívó vett részt az ünnepségen. Hitler a németeknek és osztrákoknak megtiltotta a részvételt, mégis kb. 25 ezer külföldi tudott csatlakozni ehhez a csodálatos rendezvénysorozathoz. Május 25-én délután a Hősök terén mintegy 200 ezer ember vett részt az ünnepi megnyitón.”

„Május 26-án, áldozócsütörtökön 150 ezer elsőáldozó (és az ő hozzátartozóik) gyűltek össze a Hősök terén. A meleg májusi napfényben 300 pap végezte az áldoztatás szolgálatát. A külső látható szépség mellett a lényeg természetesen a gyermekek, fiatalok lelki tisztasága, lelkük kegyelembe öltözött ragyogása volt, azután a Jézus Krisztusba vetett hit, a Jézus utáni vágyódás és az iránta megnyilvánuló szeretet.”

„Csütörtök este indult a „tündöklő diadalút a magyar sors folyóján”. A Szent István Bazilikától körmenetben vitték a Szent István gőzösre az Oltáriszentséget. A gőzöst nyolc hajó kísérte. Egy hajón kilágított körmeneti kereszt; két hajón hatalmas gyertya; következő hajón ötven harsona és imádkozó apácák; majd negyven, dalmatikába öltözött kispap füstölőkkel; és a vezér hajón a pápai legátus és a bíboros térdelve az Oltáriszentség előtt. Majd még öt hajó, az ötödiken szintén kilágított kereszt. A menet megkezdte a Margitszigetet és visszatért az Eötvös térre. A hidak gyönyörű látványt mutattak speciális díszítéseikkel. A vízszáérkezés után szentségi áldás következett. Amikor a körmenet visszaindult a Bazilikába, elkezdődött a tűzijáték a Gellért-hegyről.”



„Május 27-én reggel a Hősök terén a katonák és hadirokkantok vettek részt szentmisén. Ugyanaznap éjszaka 150 ezer férfi jelent meg a Hősök terén szentségimádásra, Csávossy Elemér jezsuita atya vezetésével. Az éjjeli szentmisén ugyanennyien járultak szentáldozáshoz. Ekkor a „világosság a sötétségben világított!” A szentáldozás előtt 150 ezer férfi együtt zengte: „Szívednek szenteljük magunkat!”

„Május 29-én (a befejező napon) a falvak fiatalsága vonult fel az Ünnepi Csarnoknál. 25 ezer fiatal érkezett az ünnepi nagygyűlésre. A Hősök terére folyamatosan gyűlt a nép. A délelőtti szentmisére mintegy 500 ezer ember érkezett. 1200 tagú kórus énekelte a Christus Vincit-et. Délután három órakor a Szent István Bazilikából körmenet indult a Hősök terére. Négy és fél órán át hömpölygött a hívek ezer színben pompázó menete. Erre a napra az egymillió Budapest kétfélmillióra duzzadt a zarándokoktól. Amikor a körmenet a Hősök terére ért a napsütés helyett zuhogó eső kísérte a menetet. Két nagy mennydörgés közben felcsendült magyarul a Te Deum: „Téged Isten dicsérünk...” A sokaság a zuhogó eső ellenére mindvégig kitartóan ünnepelt. Másnap kezdetét vette a Szent István-év.” T

Összeállította: Balázsi-Szabó Nóra

Forrás:

<http://lexikon.katolikus.hu>

<https://www.iec2020.hu>



„ENGEM A JÓISTEN MINDIG MEGŐRZÖTT”

• **Hatalmas mosoly, ölelésre tárt kar. Finom vonású, törékeny arc, hófehér haj. Sugárzó erő és Isten vigyázó szeretetétbe vetett csendes, megingathatatlan hit. Ő Rózsika néni, aki idén ünnepelte századik születésnapját.**

Fényképnézegetéssel kezdjük. Megfakult képek és egészen újak is. A zetelaki elemi iskola udvarán álldogáló komoly kislány, az erdélyi szülői ház tornácán csillogó szemmel a jövőbe tekintő menyasszony, a családját összetartó fiatalasszony, az országúti ferences rózsafűzér-csoport oszlopos tagja és hatalmas tulipáncsokorral ünneplő száz éves hölgy tekint ránk vissza a fotókról.



Erdély hegyei közt

„1921. egyik kora tavaszi napján csodálatos csillag ragyogott fel az égen, mert megszületett a Szabó család várva várt gyermeke” – kezdi a történetet Rózsika néni (Szathmáry Ákosné Szabó Rozália) és egyik szeme könnybe lábad, ám a másik huncutul mosolyog. „Csodálatos gyermekkorom volt Zetelakán, én voltam a hercegnő a családban. A szüleim nagy gonddal neveltek és nagyon féltettek. Május elsején – ami akkor még a madarak és fák ünnepe volt – már minden gyerek meztláb mehetett a majálisra, ám nekem cipőt kellett húznom. Azonban én nem akartam kilógni a gyerekeseregéből, a falu végén én is ledobtam a cipő-

met. Nem volt testvérem én pedig szerettem volna mindenkivel összebarátkozni. Volt, hogy elcsentem a kockacukrot és az ablakunkból dobáltam a gyerekeknek, hogy bejöjjenek játszani. Az osztályunkba hetvenketten jártunk, de én nem éreztem ennek soha hátrányát. A tanítónk, Márton Lajos, a nagybátyám volt, ő tanított énekelni, imádkozni. Minden reggel átmentünk az iskolából a közeli templomba és ott kezdtük a napot. Már kisgyerekként megtanultam, hogy a Jóistenre és a Szűzanyára mindig számíthatok, mindig vigyáznak rám” – mondja Rózsika néni és már éneklis a régi, régi Mária imát. Majd száz év távlatából minden sorára emlékszik, a sokszor elmondott, égis erő fohász szavai betöltik a szobát.

Aki ma Á-t mond ...

Rózsika néni Nagyszebenben a ferences apácákhoz járt gimnáziumba, tőlük tanult románul, németül. „Nekem már kisgyerekként az volt az álmom, hogy orvos legyek és tudásommal a falubelieket segítsen” – meséli. Ám a történelem már korán közbeszólt. Erdély kettészakadása miatt a fiatal lánynak haza kellett térnie, ezért Székelyudvarhelyen érettségizett. Az érettségi képen vagy huszonöt fiú és mindössze nyolc lány. „Itt voltam először szerelmes” – emlékszik vissza Rózsika néni. „Az egyik tanárom megkérte a kezem. Komoly dolog volt, jegyben jártunk, már a szüleinek is bemutatott. Épp a családjánál vendégeskedtem Kolozsváron és egyik nap sétálni indultam a hűgával. Bepillantottam egy kirakatba és mit láttam, a vőlegényem a volt menyasszonyával beszélget egy asztalnál. Nagyon felment bennem a pumpa. Azonnal hazamentem a szüleimhez és kijelentettem: Nem megyek hozzá Dedihez, mert hazudott nekem! Ha most nem bízhatok benne, hogyan bízzak egy életen át?” – a tizennyolc éves Rózsika, szülei gyözködése ellenére határozottan kitartott döntése mellett.

...mondjon holnap is Á-t!

1943-ban gyerekkori terveit tovább szöve beiratkozott a kolozsvári egyetem orvosi karára. Ám csak egy év telt el, amikor a történelem ismét másfele terelte útját. „Éppen hazafelé tartottam nyári szünetre, amikor a vonatot bombázni kezdték” – mondja olyan könnyedén, hogy már sejtem, nem a bombázás volt a vonatút meghatározó eseménye. Rózsika néni arca fényes, mosolygós és csak úgy peregnék a szájából a szavak. Már az állomáson megakadt rajta a szeme egy fiatalembernek, akivel aztán egy fölkében ülve tették meg a hazavezető kalandos utat. A fiatalember – Szathmáry Ákos agrármérnök – egy héttel később pont Zetelakán tanulmányozta a tenyészállat telepet és ebédidőben a Szabó családnál tette tiszteletét. „Szilva pálinkával és szalonnás kenyérrel fogadtuk, ahogy szokás” – meséli Rózsika néni. „Néhány nappal később Szathmáry Ákos ismét feltűnt. Egész délután beszélgettünk. Először Ákos mesélte el az életét, azután én. Határozottan kijelenttem, én csak olyan emberrel állok szóba aki ha ma Á-t mond, holnap is Á-t fog mondani. Ákos erre válaszul megkérte a kezem, én pedig igent mondtam. Ez volt a harmadik találkozásunk. Mikor hazaérve elmeséltem édesanyámnak, ő csak ennyit válaszolt: Lányom, neked elment az eszed!”

Hadi esküvő

A nyarat Rózsika Csíkszentmártonban töltötte, itt végezte az egyetemi gyakorlatát, vőlegénye gyakran látogatta. Ekkor azonban a front már vészesen közeledett – 1944-et írtak – az iskola tele volt sebesültekkel, az orvostanhallgatók ott kötöztek, ápoltak. Amikor a bombázások mindennapivá váltak a fiatal lány üzent a kedvesének, hogy jöjjön érte. Ákos szolgálati kocsival sietett a segítségére, menekülés közben találta meg menyasszonyát a harmadik faluban. Zetelakára mentek, haza. „Az esküvőnk szeptember tizenötödikére volt kitűzve, de szeptember nyolcadikán Zetelakát is bombázni kezdték” – folytatja Rózsika néni. „Mindenki menekült. Ákos el akart engem vinni, de mondtam, hogy hitelbe nem megyek el, azonban az anyakönyvvezető már nem volt sehol. Elmentünk az üres templomba a plébánoshoz, kérdeztük tőle, hogy mit csináljunk, ő pedig ott a kongó templomban azonnal megesketett minket. Hazamentünk ebédelni és mondtuk a szüleimnek, hogy megvolt az esküvő. Mindenki sírt, mi mégis boldogok voltunk. Két bőrrönddel indultunk el még aznap este Magyarországra Ákos családjához, először Kompoltra, majd a polgári esküvő után Budapestre ahol két teljes hétig nyugalomban élhettünk. Csodálatos két hét volt az, virágos ebédeket főztem az uramnak!”

Az Isten tenyerén

A mézesheteknek hamar vége szakadt, Szathmáry Ákost behívták szolgálatra. Azonban Rózsika néni – ahogy ő mondja – többször visszaimádkozta az urát. Az állandóan változó helyzet miatt Ákos csak hetekkel később találta meg az alakulatát és mivel háttérszolgálatra osztották be, végül Rózsika is csatlakozott hozzá. Együtt hátráltak a front elől egészen Szombathelyig. Terv szerint Szentgotthárdnál keltek volna át a határon, ott azonban az őket szállító sofőr magukra hagyta őket. „Egyedül voltunk egy nagy üres területen. Minden holmink, papírunk az alakulatnál maradt. Felettünk ragyogott a csillagos ég, körülöttünk honvédek mindenütt. Folyton énekeltek.” – emlékszik Rózsika néni. „Az igazoltatást nem kerültük el, a férjem papírok nélkül azonban katonaszökevénynek számított. Sírtam és

imádkoztam, a tisztnek pedig megesett rajtam a szíve. ‘Tűnjenek innen!’ – tanácsolta. Szentgotthárdon barátoknál húzódtunk meg, azonban az oroszok oda is betörték. A pincébe próbáltunk elbújni, Ákos – mivel épp nem volt otthon – nem volt mellettem, nem volt aki megvédjen. Az oroszok több nőt is megerőszakoltak a szemem láttára. Én reszketve imádkoztam: ments meg Istenem, ha hozzám érnek mindennek vége, mert én nem hagyom magam! Egy részeg katona engem is megtalált. Letépte az ékszereimet, én pedig félrelöktem és rohantam végig a folyosón. Többször utánam lőtt. Egy ajtót találtam, ott egy ágy alá bújva, takarókba csavarva rejtőztem. Lámpával kerestek de nem akadtak rám. Itt talált meg másnap az uram, ekkor éreztem, hogy mi mennyire összetartozunk és hogy a Jóisten mindig megszábadít. A háború és a menekülés során kétszer-háromszor is megtörténhetett volna velem a legrosszabb, de Jézus mindig megmentett tőle.”

A háború után Rózsikának és Ákosnak két gyermeke született, az országúti ferences templom tőzsomszédságában nevelték fel őket és éltek az életüket a viszontagságok ellenére is békességben és Istenben bízva. Rózsika néni a háztartást vezette, gondoskodott a rábizottakról, mellette kozmetikusként dolgozott. Ákos édesanyja velük élt, halálakor a férje kezét csókolt Rózsikának, így köszönte meg azt a sok szeretetet, amit felesége az anyósának adott. Ezután Rózsika édesanyja költözött hozzájuk és náluk töltötte utolsó éveit. Rózsika néni ha csak teheti hazalátogat Zetelakára, legutóbb a kilencven évesek találkozásánál járt otthon.

„Sok nehézség ért életem során de sok öröm is. Engem a Jóisten mindig megőrzött” – mondja mosolyogva Rózsika néni. „A viszontagságokból megerősödve kerültem ki. Most már el tudok fogadni mindent, jót és rosszat is és sokkal jobban megértem a másik ember baját. Tudom, hogy Jézus és a Szűzanya vigyáznak rám.” T

Jobbágyi Anna

EUCHARISZTIKUS HITVALLÁS

Hiszem és vallom, hogy az Eucharishtiában Isten ígéje és a Szentlélek ereje által, a pap szolgálata révén, valóságosan jelen van a feltámadt, élő Jézus Krisztus. Őt imádjuk, aki ebben a szentségben nekünk adta önmagát.

Hiszem, hogy minden szentmise áldozat, amelyben jelenvalóvá válik Krisztus egyszeri, tökéletes és megismételhetetlen keresztdáldozata.

Hiszem, hogy az Oltáriszentség mindkét színe alatt, az átlényegített kenyérben és a borban a teljes Krisztus van jelen.

Hiszem, hogy az Eucharishtiában jelenlévő Jézus Krisztus az örök Isten Fia, valóságos Isten és valóságos ember, aki elválaszthatatlan egységben él az Atyával és a Szentlélekkel.

Hiszem, hogy az Eucharisztia, a szeretet szentsége, keresztény életünk forrása és csúcspontja. T



„Íme, Uram, mekkora utakat bejártam emlékezetem térségein.

Téged kerestelek, s emlékezetem nélkül nem tudtalak volna megtalálni.”

(Szent Ágoston)

HIVATÁSKERESÉS... „HATÁROK NÉLKÜL”...

Dominic Whitehouse atyával életútjáról
Csegezi Mária beszélget

• Zongoraművész, nyelv- és irodalom tanár, teológus és szerzetes pap, a Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány tagja.
• Sydneyben született, majd Brisbane-ben, Canberrában, Hobartban, Dijonban, és Bécsben tanult. Kalandos életútja során angol nyelvet és irodalmat tanított Németországban, Franciaországban, Angliában, Ausztráliában és Magyarországon. Adjunktusként dolgozott a Pécsi Püspöki Hittudományi Főiskolán, szeptembertől pedig újra tanít a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán.
• Jelenleg az Országúti Ferences Rendházban él, a plébánia lelkipásztora.



Kedves Domonkos Atya, az életutadat néhány mondatba összefoglaló ismertetőből is feltételezhető, hogy nem szokványos módon találtál új hazát és hivatást. Talán mindez már a születésed pillanatában a génjeidbe kódolt volt, hiszen szüleid egymásra találása és családalapítása sem mondható papírforma-szerintinek. Megosztanád velünk a származásod és a gyerekkorod történetét?

Édesapám egy hatgyermekes angol családban nevelkedett ahol a megélhetés miatt már gyermekként is rengeteget kellett dolgoznia. Legnagyobb vágyát, hogy tanulhasson, a szülők nem tudták teljesíteni. A hagyományos életmódból a kitörési lehetőséget a II. világháború vége hozta el számára, amikor a repülőgép anyahajóról ahol tengerésztszikként szolgált, az Angliába történő hazatérés helyett új hazát választva Ausztráliában maradt.

Itt találkozott az ír származású katolikus édesanyámmal, akinek lófelszereléssel kereskedő nagyszülei, a rokonságuk és ismeretségi körük egy része már az 1880-as években – a kialakult rossz gazdasági helyzet elől menekülve – jobb életkörülmények reményében vándorolt ki Ausztráliába.

Az emigráció nehézségeit leküzdő és egymásra találó két fiatal a biztos családi háttérrel jelentő neveltetési, vallási és kulturális különbözőségeiből eredő problémákkal hosszútávon, az egymás iránt érzett szerelmük és szeretetük ellenére sem tudott megbirkózni.

Édesanyám családja ír katolikusként szigorúan betartotta az egyház előírásait, melyhez apám csak a jogi kereteket és kötelezettséget biztosította.

Házasságukban három gyermekük született, én voltam a legidősebb. A húgom kettő, az öcsém pedig nyolc évvel fiatalabb nálam. Az ő születése már a családi válság időszakára esett és érkezése sem tudta orvosolni a felmerült problémákat.

Édesapám új házassága, ausztrál nevelőanyám ridegsége, a mostohatestvérem léte, édesanyám depressziója, szanatóriumba kerülése, a betegség következtében megváltozott személyisége, későbbi új házassága, mind, mind az amúgy is legnehezebbnek számító kamaszkorban ért és csak olaj volt a tűzre, hogy a családból való kitörésemet felgyorsítsa.

Az iskolaévek alatt – az ágostonos szerzetesek által működtetett és fenntartott egyházi iskolába jártam – bár csak felnőtt koromban tudatosult bennem; itt szilárd alapokra került a hitéletem.

Lelki terhekkal gyötört diákként az első, komolyabbnak mondható útkeresésem a gimnáziumi évek időtartamára datálódik, amikor elhatároztam, hogy Ágoston-rendi szerzetes szeretnék lenni. Nagyon rosszul éltem meg és sokáig cipeltem annak terhét, hogy a döntéshozók két év elteltét követően nem találtak késznek erre a hivatásra, s ezzel kezdetét vette egy soha véget érni nem akaró vagy annak tűnő hivatáskeresés, amely később egy „új haza” keresésével egészült ki.

Mindezek ellenére, ha bármikor visszagondolok a gyerekkoromra, akkor szépnek látom, és ebben az óceánhoz közeli létnek, a tengerpartnak bizonyára jelentős szerepe volt.



Zongoraművész vagy, mikor és hol kerültél közel a zene világához?

Még a gimnáziumban kezdtem el zenét tanulni. Az egyetemi évek alatt – ahol egyébként egyetemi színjátszókört alapítottam – a színművészet is vonzott. A „nagybetűs életbe” kikerülve, bölcsész diplomával a zsebemben egy kis színház igazgatója, egyszemélyben színművész és rendezője lettem. Reneszánsz darabok rendezése, bohém életmód jellemezte az elkövetkezendő két évet. A lelkesedés és a kedv – az anyagi körülmények biztosításának nehézségei miatt – gyorsan elfogyott és úgy döntöttem, hogy feladom a színházi életet de folytatom zenei tanulmányaimat. Akkoriban Canberrában lehetett a legjobb tanárokat és képzést elérni ezért először ott, a Nemzeti Zeneakadémián, majd később Tasmania zeneakadémiáján folytattam tanulmányaimat és szereztem meg a zongoraművészi diplomámat.

Innen a queenslandi ausztrál város, Nambour gimnáziumába vezetett az út, ahol egy évig a zeneoktatás vezetőjeként dolgoztam.

A zeneoktatás sem tartott sokáig, ezt követően a hivatáskeresést már Ausztrália határain túl folytattad. Miért és mely országokban jártál?

A családi problémák nem oldódtak meg. Látni testvéreim küzdelmét, kisiklott életét, a rokonaim autodestruktív életvitelét, hosszas vívódás után arra az elhatározásra jutottam, hogy vissza kell térnem a gyökerekhez Európába. Mindig is nyugtalanított, hogy az elszakadt szájakat összekössem, felismerjem ezen földrészt iránti kötődésemet, egyúttal itt keressem és találjak rá a boldogságra, a kiegyensúlyozott életre.

Franciaország különösen vonzó volt számomra. Szerettem a francia nyelvet és elhatároztam, hogy ez lesz életem következő állomása. Dijonban kaptam nyelvtanári állást. Dolgoztam, munka mellett tanultam és elkezdtem a doktorim írását is, de az albrélet, az egyetem, egyszerűen a megélhetéshez szükséges anyagi forrás biztosítása állampolgárság nélkül egyre nehezebbé vált számomra.

Egy baráti kapcsolat révén feladva a dijoni, később párizsi életemet, Angliába mentem ahol folytattam tanulmányaimat és újabb diplomát szereztem. Innen tettem egy

Németországba vezető kitérőt, itt is nyelvtanárként dolgoztam majd ismét Anglia következett ahol egy szerencsés találkozás révén Londonban találtam magyar állást a British Council-nál. Így kerültem végül Budapestre, ahol először nyelvtanár voltam a Bell Nyelviskolában, majd az ELTE Alkalmazott nyelvészet és Irodalom tanszékein angol, valamint ausztrál irodalmat tanítottam.

Tanítasz, tanulsz, tudományos kutatómunkát végzel, országhatárokat átlépve váltogatod az életteredet, de hogyan vezet az út a papságig? Ha valami, akkor az eddigi kalandos életutadba elég nehezen illeszthető be egy szerzetesi életformára vágyás igénye...

Talán említettem, hogy a vallásgyakorlással egy időre szinte teljesen szakítottam. A szívem mélyén azonban mindig Istenkapcsolatban maradtam. Magyarországon ért a felismerés, egy hangot hallottam, teljesen világosan és érthetően: „Akkor 17 éves voltál, nem voltál kész, most 49 éves vagy, kész vagy! Gyere!” Egy barátom segítségével kerestem egyházi kapcsolatot. Az útkeresésem ekkor Blankenstein Miklós pápai prelátus, protonotárius kanonok úr – aki akkor a Budavári Nagyboldogasszony Főplébánia plébánosa volt – személyes közreműködésével és segítségével folytatódott. Általa kerültem Pasarétre, a ferences szerzetesekhez, s hosszas keresés után itt találtam meg végre a hivatásomat.

Egyszer egy homíliádban hallottam, hogy az ír családokban ősi szokás szerint az elsőszülött fiú az Istené, papnak adják. Végül Veled is így történt. Mit gondolsz, isteni gondviselés vezérelt, hogy az édesanyád szívében bizonyára meglévő titkos vágyat valóra váltsd?

Igen, ma már egyértelműen kimondható: az Isten választott a papi hivatásra!

Mi, akik naponta találkozunk Veled, azt tapasztaljuk, hogy az Országúton otthon vagy. „Hazaértektél”?

Igen, de ehhez az is kellett, hogy még három alkalommal visszatérjek Ausztráliába és végleg le tudjam zárni az ot-tani életemet. Négy és fél évig tartó ELTE-i működésemet követően első alkalommal 1995 és 1999 között – anyagi és kulturális okok, valamint a szülőföld vonzása miatt – mentem haza. Ekkor az ausztrál szigeten, Tasmania egyetemén kaptam állást, angol nyelvet és irodalmat tanítottam. Innen 2000-ben az ELTE hívására jöttem újra Budapestre. Ausztráliába való második visszatérésem jelölt koromban, 2001-ben, édesanyám betegsége és halála okán, a harmadik, egyben legutóbbi pedig 2007-ben már diakónusként, édesapám halála miatt történt.

Valójában a hosszúra nyúlt első visszatérés adott alkalmat arra, hogy végleg lezárjam az ausztrál életemet. Akkor és ott végre teljes bizonyossággal rádöbbenem, pontosabban megértettem, hogy európai vagyok és a még mindig tartó útkeresésem iránya jó.

Ettől kezdve – ha nem is egyik pillanatról a másikra – de fokozatosan egyértelművé vált számomra az is, hogy én már Európában, Magyarországon, a ferencesek családjában vagyok otthon.

Természetesen végigjártam a szerzetessé válás hivatalos útjának lépcsőfokait a jelöltségtől a pappá szentelésig. 2006-ban Szegeden örök fogadalmat tettem, pappá pedig 2009-ben szenteltek Pásztortúrára.

Két évvel később – már felszentelt papként – a Ferences Rend provinciális Bécsbe küldött, ahol végül hét évig doktorandusként, valamint tudományos munkatársként dolgoztam a Bécsi Egyetem Katolikus Teológiai Karának Etikai Tanszékén. Innen vezetett az út ismét Budapestre, a Margit körüli Rendházba és innen jártam Pécsre, Magyarország egyik legszebb városába, a Püspöki Hittudományi Főiskolára, ahol egy évig erkölcssteológiát és dogmatörténetet tanítottam. Ha Pécsre gondolkodom, mindig eszembe jut: milyen kár, hogy a ferenceseknek el kellett hagynia ezt a gyönyörű várost.

Jelenleg mivel foglalkozol?

Készülök a legújabb feladatomra, hiszen a következő oktatási évben újra tanítok a Sapientia, ahol egy angol nyelvű kurzust tartok középkori filozófiai és teológiai vitákról. Ebben a kontextusban mutatom be a középkori ferences gondolkodókat, például Bonaventúra, Petrus Iohannis Olivi, John Duns Scotus és William of Ockham munkásságát, de sokszor lesz majd szó a nagy domonkos gondolkodó, Aquinói Szent Tamás filozófiai és teológiai nézeteiről is. Töreksem arra, hogy egy-egy vitás helyzetben vagy kérdésben a diákjaim kezében hagyjam a döntést; hogy épp kinek van igaza. Az újkori gondolkodás sok esetben a középkori ellen fordul. Az eligazodást csak a biztos ismeretek segítik, ezért küldetésszerű és fontos feladatomnak tartom, hogy a fiatalokat segítsen ezen a területen.

Az említett ferences gondolkodók teológiai és filozófiai álláspontjai és vitái képezik egyébként kutatási szakterületemet. E téren nemzetközileg elfogadott Petrus Iohannis Olivi szakértő vagyok. Úgy tervezem, hogy a jövőben nagyobb hangsúlyt fektetek ismét a tudományos és kutatómunkára.

Örömmel tölt el, hogy itt Budán, az Országúti rendházunkban kiteljesedhetek a hobbim területén is. Gyakorolhatok az Ausztriában vásárolt elektromos pianinón és kertészkedek. Az utóbbi tölti ki mostanában az időm nagy részét, s csak remélni tudom, hogy ezzel másoknak is örömet szerzek, hiszen a kvadrumban és a hátsó kertben történt, – véleményem szerint – pozitív változásokhoz a munkámmal én is hozzájárulhattam.

Igen, a rengeteg munkádnak ma már sokan élvezhetik a gyümölcsöket, hiszen a megszépült és megújult kvadrum színpompás kertje, a mérnöki pontossággal elültetett virágok, a veteményeskert gazdag termést adó növényei; mind, mind a kitaró és gondos munkád eredménye még akkor is, ha e beszélgetés közben is folyton hangoztatod, hogy mindezt Rókus és Didák testvérekkel együtt, közösen valósítottátok meg. Köszönet érte!

A terjedelmi korlátok miatt a filozófus Domonkos atyáról és filozófiáról most nem tudunk beszélgetni, talán egy másik alkalommal innen folytatjuk...

Domonkos Testvér, köszönjük, hogy megismertetted velünk kalandos életutad állomásait és különösen azt, hogy általad kézzel fogható tapasztalatot szereztünk arról, amit Szent János evangéliumában így fogalmaz meg:

„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak benneteket, s arra rendelvelek, hogy menjetek, teremjete gyümölcsöt, maradó gyümölcsöt.”

(Jn 15,16) T



A MAGYAR FERENCES KÖNYVTÁR TÖRTÉNETE

Az új kolostorban – 2. rész

Az Országúti ágostonrendiek kolostorépülete az úttal párhuzamosan épült a XVIII. század negyvenes éveiben. A könyvtárat az emeleten helyezték el, a földszinti refektórium feletti nagyobb teremben. Karcsu Arzén ferences történész egy XIX. század közepén készült kéziratban úgy írt az ágostonrendiekről, hogy „tudománykedvelők lévén becses könyvtárat gyűjtöttek saját házi szükségökre. De II. József ezeket is eltörölte, zárdájukat s mindenüket az igen értékes könyvtárral együtt a (...) kiköltözött ferenciekre ruházván át.”

Ez azonban nem egészen így történt, ugyanis a 410 kötetet tartalmazó könyvtárat a többi hasonló gyűjteménnyel együtt az Egyetemi Könyvtárba szállították, Pray György pedig csak a másodpéldányokból juttatott vissza néhányat az Országúti kolostor könyvtárába. Nem teljesen világos, hogy az ágostonrendiek könyvszekrénye a helyszínen maradt-e, mivel azonban a helyiség minden más tárgyát elvitték, valószínűleg új polcokra volt szükség. Így vásárolhatták meg árverésen a kiscelli trinitáriusok feloszlott kolostorának nagy könyvszekrényét (grosser Bücher Kasten aus der Bibliothek) 14 forintért.



A bibliotéka igazi gyarapodása az országúti kolostorban indult meg P. Jakosics József (1738-1804) könyvtári munkája nyomán. Tevékenysége eredményeként a könyvtár mintegy hat-hétezer kötetre duzzadt és a könyvekről a formai és a tartalmi feltárás szempontjait ötvöző igen részletes leírás is készült. Jakosics könyvtárossága alatt a könyvtár, méreteit és összetételét tekintve az ország igen jelentős gyűjteményévé vált. Ebben az időben legnagyobb állománnyal az Egyetemi Könyvtár büszkélkedhetett,

a Budára, majd Pestre költözött univerzitásnak mintegy 11.300 könyve volt, alig négy-ötzezerrel több, mint a ferenceseknek. Széchényi Ferenc (1754-1820) könyvtárának katalógusa 7000 művet sorolt fel. Jakosics József a saját gyűjtéséből származó, exlibrisével is megjelölt köteteket tartalmi szempontból a szokásos módon 19 kategóriába osztotta (Patres, Theologia, Historia Ecclesiastica, stb.), és e kategóriákon belül szerzői betűrendes felsorolást készített.

Jakosics nem csupán könyvtárat, hanem a kor szokásainak megfelelően érem- és pecsétgyűjteményeket is alapított. Szerzeményeiről a beszerzés helyét is feltüntetve, a tárgyak méretével ellátott gondos, rajzzal illusztrált leírást készített. Sajnos értékes gyűjteményéből a könyvtári és levéltári állományon kívül kevés maradt meg. A római kötár azonban megtekinthető a Magyar Nemzeti Múzeum lapidáriumában, ahová az egyik házfőnök később elajándékozta a szobrokból, sírkövekből, oltárokból álló gyűjteményt.

Jakosics Józsefen kívül a schematizmusok alapján Spaitz László (1725-1799), majd Puchner József (1745-1824) volt a korszak jelentősebb könyvtárosa, de lehetséges, hogy ténylegesen Katancsich látta el a könyvtárosi teendőket. P. Katancsich Mátyás Péter (1750-1825) 1795-től 1800-ig a pesti egyetemen a numizmatika és archeológia professzora, valamint az Egyetemi Könyvtár könyvtárosa is volt.

Három évvel Katancsich halála előtt, 1822-ben, Franz Schams meglátogatta az Országúti ferences rendházat, és a könyvtárról igen elismerően emlékezett meg: „Vitatlanul ez a könyvtár az itteni magánkönyvtárak között a leggazdagabb. Módomban áll erről felvilágosítást adnom. Látogatásom alkalmával egy fiatal páter épp azzal foglalkozik, hogy az újonnan összeállított névmutató segítségével a könyvtárat megismerhetőbbé tegye. Ez a fiatal atya világosított fel arról, hogy a gyűjteményük hétezer kötetet tartalmaz. A legfontosabb, erre a figyelmet külön is felhívta, a kéziratok aránylag elég nagy száma, melyek kétszeresen is értékesek, mert nagyrészt okmányok és az ország érdekességei.”

1835. február 25-én megkezdődött a templom szentélyéhez épített T alakú kolostorszárny építése. A munkálatok 1841-ben fejeződtek be. Ennek első emeleti részén kapott helyet az új, reprezentatív könyvtárterem. Az utcai frontról ide szállították át a mind tekintélyesebb gyűjteményt, a régiségtárral, antik maradványokkal és szobormásolatokkal együtt. T

Fáy Zoltán



„AZÓTA NEM ÉN IRÁNYÍTOK!”

„*En veletek vagyok mindennap a világ végezetéig*”
(Mt. 28,20)

2019 őszén indult a plébániánkon katekumenátus, ahol Zalán atya vezetésével, Tamással és Erikkal együtt kísértük azokat az Istent kereső felnőtteket, akik vágytak arra, hogy a beavató szentségekben részesüljenek, tudatosabb szinten éljék meg a hitüket, jobban megismerjék az Egyházunkat, illetve személyesebb legyen az Isten kapcsolatuk. Számunkra is nagy élmény és megerősítő egy ilyen folyamatban való részvétel, látni, megtapasztalni a Szentlélek vezetését és működését, ami ezekben a különböző életkorú és élethelyzetű felnőttekben történik. Nehezítő körülmény volt a covid helyzet miatti személyes találkozások elmaradása, így heti rendszerességű találkozásainkat a járvány hónapjaiban online kellett folytatnunk. Én kezdetben tartottam ettől az online formától, de megtapasztaltam, hogy a Szentlélek működését semmi sem korlátozhatja. Meghitt, mély beszélgetéseket tudtunk folytatni zoomon keresztül is. Azért persze nagyon vártuk a személyes találkozást.

A katekumenek most már a szentségek vételével testvéreink Krisztusban. Az ő tanúságtételeiket és gondolataikat osztjuk meg veletek, azt, hogy mit jelentett számukra a felkészülési folyamat és a szentségek vétele. Bízunk Benneteket, hogy hívjátok azokat a barátaitokat, szeretteiteket, akiknek valamilyen okból elmaradt, hogy a beavató szentségekben részesülhessenek, illetve keresik Istent a saját életükben és vágyakoznak a Vele való élő kapcsolatra.

„Katekumenként fizikailag talán a legkisebb, lelkileg viszont bizonyosan a legnagyobb utat tettem meg életemben. Rádásul olyan társakkal, akikkel egyébként nagy valószínűséggel sohasem találkoztam volna. Amennyire különbözőek voltunk eleinte, annyira lettünk testvérek a hitben. Jó érzés felnőttként is tartozni valahová, jó érzés együtt úton lenni és a Jóistenhez együtt megérkezni.”

„Nem volt elképzelésem, hogyan is lesz. Váratlan öröm volt, hogy fiatalokkal ismerkedhettem meg, mert ugyan van fél-tucat tini unokám, mégis keveset tudok róluk. Minden héten vártam az alkalmakat, közösségi élményt kaptam, azzal az örömteli felfedezéssel, hogy hasonló értékrendű emberekkel találkozhatok.”

„Ami igazán mérföldkő volt az életemben az a gyónás. Kisé ügyetlen életgyónást csináltam, de ahogy kiléptem a gyónatószezből éreztem, hogy egy hatalmas terhet tettem le ott és elindultam egy úton, amit szeretnék folytatni. Úgy tudtam ott beszélni és olyan dolgokról, amiről addig soha korábban, semmilyen körülmények között. Tehát „valami jelenlétet” tapasztaltam meg ott, ami beszédre ösztökölt engem.”

„Azt éreztem a szentségek vétele előtt, hogy bár két évet készültünk, az ember mégis szembesül vele, hogy tényleg felkészültem-e, tudok-e mindent, átgondoltam-e mindent, fel tudom-e egyáltalán fogni, hogy mi történik, és hogy lesz a következő életszakasz. Azon tipródtam a legtöbbit, hogy vesd le a régi embert és legyél egy új ember, vagy ha megszületik az új ember akkor ez hogyan fog történni. Rádöb-bentem, hogy ez tulajdonképpen nem a célvonal, hanem a start, hogy az új emberség is egy napról napra történő folyamat amin dolgozni kell, és most már sokkal nagyobb tudatosság várható el tőlünk ezen a téren.”

„A nagymamám indított el ezen az úton a halálával és ezért nem szégyellem megvallani, hogy a szentmise elején elsírtam magam egy párszor, mert arra gondoltam, hogy a Jóistennel Ők valószínű együtt munkálkodtak, hogy ide eljussak.”

„Amikor Zalán atya fejemre tette a kezét, akkor én tényleg éreztem az elemelkedést a földtől és ez azóta is tart, nyilván nem úgy, de én például nagyon kreatív lettem azóta. És olyan jó volt találkozni a szertartás után a templom közösségével, akikkel vasárnaponként misére járunk, többen mondták, hogy Isten éltesen.”

„Azóta erősebbnek érzem magam. Jobban oda tudok figyelni arra, amit csinálok. Volt egy melegség érzés, ami előtött, ebben tapasztaltam meg Isten jelenlétét.”

„Azt éreztem, hogy megérkeztem, révbé értem és feladatom van, milyen jó, hogy végre már itt vagyunk.”

„Nekem is katartikus élmény volt, amikor a bérmlás pillanatában kiléptem Zalán atya elé, nagyon éreztem a Szentleket. Úgy éreztem, hogy az egész templomban egyedül vagyok Vele és kizárult a környezet. Hihetetlen érzés volt, még nem éreztem ehhez foghatót.”

„Nekem a csúcspont a Mindenszentek litániája volt, amikor mindegyikünknek a védőszentjéhez imádkoztunk, énekeltünk.”

„Nagyon nehezen éltem meg, nagy fájdalom volt, hogy nem tudok áldozni a szentmiséken. Amikor kimentem és magamhoz vettem az Eucharisziát az valami csodálatos volt. Ez volt a csúcselmény a vasárnapból nekem, szóval nagyon hálás vagyok érte. Az is olyan jó volt, nagy öröm, hogy a közösségünkben is sokan eljöttek együtt ünnepelni velünk.”

„Amikor a barátnőm rátette a vállamra a kezét, és éreztem a támogatását, az nagyon jó volt. Ő indított el ezen az úton.”

„Ami nagyon jó volt, hogy láttam a bérmaapám meghatottságát, a barátnőm pedig – aki már nagyon rég nem volt templomban – azóta azt keresi, hogy a lakóhelyéhez közel hová tudna templomba járni. Úgy tűnik, egyfajta visszatérést jelentett számára a bérmlkozásom.”



„A szüleim katolikusok, de nem vallásgyakorló emberek, mégis eljöttek mindketten. Utána nagyon jó volt Anyukámat látni a kísért szemeivel, csak úgy áradt belőlük a szeretet, úgy örültem, hogy ezt itt meg tudták tapasztalni velem.”

„Két idősebb családtagunk is el tudott jönni, sokat jelentett, hogy támogattak minket. Tizenéves koromban általuk kerültem közel a kereszténységhez, csak akkor még nem válaszoltam rá. Ma már tudom, hogy ők indítottak el ezen az úton, csak akkor még nem vettem észre.”

„Nekem nagy löketet adott ez az egész, utána a héten az egyetemi munkáimban is sokkal produktívabb tudtam lenni,



éreztem a Jóisten jelenlétét. Az egész hetet utána az jellemezte, hogy sokkal jobban oda tudok figyelni a dolgaimra, a Szentlélekhez is többször imádkoztam és az olyan jó volt.”

„Az egész hetemre hatással volt. Hétfőn mentem dolgozni, és egy autós társam be akart vágni elé, és teljes nyugalommal jött belülről az érzés, hogy gyere tied az út, ez régebben lehet, hogy nem így volt. Érzem magamban a nyugodtságot és támaszt hátulról. Stabilitabbnak érzem a lelki állapotomat mindennel kapcsolatban.”

„Azóta boldogabbnak érzem magam, körülöleltnek.”

„Most már nem én irányítok.”

Amikor egy életet meghatározó esemény történik, ami az Isten felé vonz, amikor „istenélményt” tapasztalunk meg, akkor fontos, hogy megálljunk, tudatosítsuk, megfogalmazzuk és kimondjuk, mi az, amit innentől kezdve máshogy szeretnénk ennek az élménynek a tapasztalatával megélni. Utána pedig tegyünk egy konkrét elhatározást a jövőre nézve. Ne úgy folytassuk ahogy hanem – azáltal amit megtapasztaltunk – megújulva próbáljunk tovább lépni. Fontos, hogy ebben kérjük Isten segítségét, hiszen Neki köszönhetjük a meghívásunkat, Vele együtt, elsősorban Neki kimondva tegyük ezt. A szentségek vétele utáni alkalommal ezt tették a plébániai katekumen csoport tagjai is, amikor hálát adtak a Jóisten ajándékaiért, a felismeréseikért. Ezt az örömmel osztottuk most meg veletek. T

Deák-Halasy Rita

KÉTIGEN ALAPÍTVÁNY

A HÁZASSÁGHOZ MINDIG KÉT IGEN KELL

Bemutakozik a KétIgen Alapítvány

Miért fontos a párkapcsolati készségeket fejleszteni, hogyan kezeljük a mindennapi konfliktusainkat családon belül, hogyan tudjuk még jobban megismerni önmagunkat és így önismeretünket fejlesztve családunk segítségére lenni a viták megoldásakor, Isten szándékát hogyan teljesítjük be a házastársunkkal való közös kapcsolatunk fejlesztésével? Ezekre és még számos kérdésre kaphatunk választ a KétIgen Alapítvány párkapcsolati műhelysorozatán, melyet közel két éve hívtunk életre. Az alapítók között a szakemberek mellett megtalálhatóak az Országúti és a Pasaréti ferences jegyessulik szervezői is.

Az Országúti és a Pasaréti Ferences közösségek kötelező egyházi jegyesoktatását lebonyolító szakemberek, a fiatal jegyesek hihetetlen lelkesedésén felbuzdulva alapították meg a KétIgen Alapítványt, amely a házassággal összefüggésben kapcsolathigiéné és páros önismereti foglalkozásokat tart, nem csak egyházi házasságra készülő pároknak. Az indulás utáni közel két évben az elérhető és fellelhető tudományos munkákat összegyűjtöttük, rendszereztük és az így felhalmozott tudásból egy hiánypótló, a párkapcsolat működéséről és fejleszthetőségéről szóló módszertant és oktatási anyagot dolgoztunk ki.



A kidolgozás fázisát megelőzte egy országos felmérés, ahol szembesülnünk kellett azzal, hogy néhány lelkes pap, lelkész, házaspár vagy közösség tart ugyan jegyesoktatást vagy hirdet házásoknak szóló előadásokat, programokat, de ezek egymástól elszigetelődve, szinte kizárólag a helyi egyházi közösséget megszólítva, meglehetősen szűk kör elérésével működnek. Így a párok többsége, akik az egyházi keretből kiesnek csak akkor találkoznak a párkapcsolati ismeretekkel, amikor már komoly nehézségeik vannak, sőt már párterápiára van szükségük. Mint minden nehézség esetén, itt is igaz: a prevenció sokkal célravezetőbb (lenne), mint egy már kialakult probléma kezelése. Nem hívóknak szóló preventív párkapcsolati programok hiányában azok a párok, akik nem kötnek egyházi házasságot, nem férnek hozzá ehhez a hasznos tudáshoz, aminek hiányában sok fájdalmas és felesleges konfliktussal szembesülnek.

A kezdeti párkapcsolati műhely alkalmak során finomított tananyag és tapasztalatok segítették a KétIgen Alapítványt céljainak végleges megfogalmazásában; *egy olyan fejlesztő műhely sorozat létrehozása, ami az egyházi keretből kilépve mindenki számára elérhetővé tesz olyan készségeket és kapcsolathigiéné ismereteket, amelyek segítik őket a párkapcsolat erőforrásainak felfedezésében és a későbbi nehézségekkel való megküzdésben.*

Nagy dilemmák előzték meg az Alapítvány névválasztását és a célcsoport meghatározását. Az egyházi burokból kilépve egyértelművé vált, hogy sem a jegyességet, sem a nagyfokú elköteleződést nem érdemes előfeltételként szabni a műhelysorozatban való részvételnek. Sőt, egyre többen a házasság intézményét is elutasítják. Ez a tendencia várhatóan csak erősödni fog, ahogy egyre nagyobb számban vannak olyan gyerekek, akik átéltek szülei válásának traumáját, és mozaikcsaládban nőttek fel. Ezért úgy döntöttünk, hogy a fókusz a házasság helyett a párkapcsolatra helyezük. A műhelyekre így azokat hívjuk meg, akik „komolyan gondolják” a kapcsolatukat (azaz olyan értéknek tekintik, amelyért érdemes tenni), és vállalják, hogy végig mind a ketten részt vesznek az alkalmakon. Reményeink szerint ezzel olyan pároknak is lehetőséget biztosítunk a továbblépésre, az egymás melletti tudatos döntésre, akik bizonytalanok az elköteleződésben. Fontosnak tartjuk az elköteleződést, azt, hogy napi szinten erősítsük meg „igenünket” párunknak. Rövidebb időszakokat át tud vészteni egy párkapcsolat úgy, hogy csak az egyik fél erősíti meg a másik iránti elköteleződését, de hosszabb távon elengedhetetlen a naponta kimondott két igen. Végül ezt tükrözi az alapítvány névválasztása is: KétIgen. Ha valaki tartós kapcsolatban szeretne élni, tudatos döntést kell hoznia a másik mellett. Ugyanakkor ehhez a döntéshez idő és megalapozottság szükséges, amelyben a műhelyek segítséget kívánnak nyújtani. Hiszünk benne, hogy ezen tudás átadásával a boldog tartós kapcsolatban való lét nem tűnik elérhetetlennek.

MŰHELYFEJLESZTÉS

Az Alapítvány munkatársai nemzetközi kutatások és programok tapasztalataira támaszkodva a Gottmann Institute és Sue Johnson kutatásai alapján vázolták fel a saját csoportos párkapcsolat-gazdagító műhelyük programját. A Program, amelyet héttalkalmasra terveztünk, az alábbi területeket foglalja magában: (1) a család, ahonnan jövök; (2) személyiség; (3) kommunikáció; (4) konfliktuskezelés; (5) intimitás; (6) pénz, idő, szerepek; (7) célok, elköteleződés. A műhely fejlesztése során egy-egy témakörön párban dolgoztak a pszichológus és/vagy családterapeuta szakemberek,¹ majd a javaslatokat, munkaközi anyagokat a teljes fejlesztőcsapat vitatta meg. Az anyagok véglegesítésében két konzulens² vett részt. Az alaputatást követő fejlesztési folyamat fél évet vett igénybe, 2019. tavaszától őszig. Az alaputatásból egyértelművé vált, hogy érdemes minden alkalommal előadást és kiscsoportos gyakorlati részt is tartani. A hét témakört hét külön, egyenként háromórás foglalkozás keretében dolgozzák fel a párok. Az egyes alkalmak egy körülbelül negyvenperces előadással kezdődnek, majd rövid szünet után kétórás kiscsoportos feldolgozás következik. Az előadások célja, hogy az egyes témákhoz kapcsolódó fogalmakat tisztázzák, és az alapvető szakmai tudást átadják. A mentorpárok által kísért kiscsoportos gyakorlati rész fő célja pedig az, hogy a párok új élményekkel, gyakorlati tapasztalatokkal gazdagodjanak az egyes témák kapcsán. Az előadások prezentációi, videói és a kiscsoportos munka menetrendje teljesen kidolgozott. A részt vevő párok nyomtatott munkafüzetet, a mentorpárok a műhelymunkához kézikönyvet kapnak. A programok szervezéséhez útmutató is rendelkezésre áll, így az újabb műhelyek indításához a teljes tudás egy csomagban könnyen átadható. Mindezzel az alapítványnak az is a célja, hogy a KétIgen-programok „franchise”-jelleggel, helyi közösségek bevonásával és helyi mentorpárok felkészítésével akár országszerte elterjedhessenek. Ez a munka még csak most következik, eddig csak budapesti fókusszal működünk.



Az országos ismertséget és az alapítvány munkájának fontosságát végül egy igen elgondolkodtató példával közeleltethetjük meg: gondoljunk bele, hogy életünk során hány tudományterülettel ismerkedünk meg, hányféle dologban képezzük folyamatosan magunkat, hány évig készülünk az iskolákban, hogy később helyt tudjunk állni az életben és a munkahelyünkön?! Feltesszük-e a kérdést, hogy a párkapcsolatunkra, a házasságunkra, a családban betöltött szerepeinkre mennyit készülünk, tanulunk-e bármit is céltudatosan azért, hogy egyre jobbak legyünk benne? Sajnos hazánkban, de a nagyvilágban is jellemző, hogy nem, vagy csak alig... Ezt bizonyítja a válaszok magas száma, a krízisben lévő kapcsolatok, amelyből nem tudnak a párok kimozdulni, megoldást találni a konfliktusaikra. Itt az idő, hogy a különböző tudományterületekről összegyűjtött tudást egyszerű, de jól használható formában minél szélesebb körnek juttassuk el, és ezáltal Isten teremtő tervének beteljesedését új evangelizációs formában segítsük.

A KétIgen Alapítvány a házasságra való felkészülés és a párkapcsolat-ápolás fontosságát hangsúlyozó tartalmakat a **ketigen.com** honlapon teszi közzé, amelynek havi hatszáz egyedi látogatója, Facebook-oldalának ezerháromezret követője és havi húszezer fős elérése van. Megjelent az online és a nyomtatott médiában, rádió- és tévéműsorokban (Duna TV: Család-barát magazin; Kossuth rádió: Vendég a háznál, Családok, történetek; Nők Lapja, Budai Polgár. T)

Kigyóssy Örs

1. Ezt a munkát Börzei Borka (pár- és családterapeuta, szociálpedagógus, magyar nyelv- és irodalomtanár) fogta össze, rajta kívül Csuriné Mirk Gyöngyi (pszichológus, pszichológustanárné, pár- és családterapeuta), Ferencz Éva (pszichológus, képzésben lévő pár- és családterapeuta), Kigyóssy-Bózsó Andrea (jogász, képzésben lévő lelkiigazgató, illetve pár- és családterapeuta), Somogyi Klára (pszichológus, pár- és családterapeuta) és Záborszky Zsófia (pszichológus, képzésben lévő pár- és családterapeuta) vett részt.
2. Kozma-Vízkeleti Dániel (pszichoterapeuta, klinikai szakpszichológus, család- és párterapeuta, kiképző családterapeuta) és Török Szabolcs (család- és párterapeuta, pszichoterapeuta szakorvos)

CSALÁDOSOK SOMOGYORSZÁGBAN

OCST 2021.

Az idei évben is – immár kilencedik alkalommal – megrendezésre került az Országúti Családos Tábor, a tavaly már jól bevált festői kis falucska, Somogydöröcske remek táborhelyén. A lelkes szervezőkre idén a nagy öröm mellett nagy felelősség is hárult, hiszen a nagyon nagy létszámú – 35 család, 135 fő – és különböző korosztályú és érdeklődési körű jelentkező számára programokat készíteni és lebonyolítani nem kis feladat!

Ennek a feladatnak a megvalósítása során a szervezők idén is sok segítséget kaptak: a táborban már megszokott tábornyitó- és záró mise, reggeli misék és zsolozsma mellett idén csodálatos zenés – szinte egész kis zenekar állt össze erre az alkalomra – szentségimádásban lehetett részünk. Az ismerkedés egy nagyon jó hangulatú bibliorámával, vagyis Bibliai történeteknek jelenetekké való alakításával indult. Csoportos beszélgetéseink a plébánia jövője és a fiatalok közösségünkben tartása körül forogtak, és volt egy „Amit még soha nem kérdeztem meg a plébánosomtól” című beszélgetés, ahol Zalán és Achilles atyától kérdezhettünk szinte bármilyen témában. Ilyen inspiráló környezetben természetesen a természethez való közvetlenebb kapcsolódás sem hiányozhatott az elfoglaltságaink közül: egy délelőtti kirándultunk, ki-ki ízlése és kondíciója függvényében nevezhetett be a kis- illetve nagykorra (ez utóbbinak a népszerűségét a fiatalok körében ingyen fagyival is megtámogatta a táborvezetés :), melynek végpontja a szomszéd faluban, nevesül a somogyacsi bivalyrezervátumnál volt; egy másik nap délutánján pedig „Vuk” nevével fémjelzett izgalmas természetfotós vetélkedő várt kicsikre és nagyokra, melynek keretében különböző, előre meghatározott növény- és állatfajokat kellett gyűjteni a csapatoknak, természetesen csak és kizárólag virtuális eszközökkel: telefonnal vagy fényképezőgéppel készült fotók formájában. Kis kézműveseink a papíros technikák és a fonás mellett idén az agyagozást, formázást is kipróbálhatták, valamint még közös rajzfilm-nézésre is alkalom nyílt.



Természetesen a mozgásra vágyó gyerekeknek, fiataloknak, szülőknek is volt bőven alkalmuk kibontakozni: a legkisebbek a tábor területén található, fából készült játszótéren, míg a nagyobbak a ping-pong szobában és a focipályán vezethették le energiáikat. Sokak nagy öröme volt apa-fiú, gyerek és felnőtt foci is. S akinek ez sem volt elég, játszhatott metát, tollaslabdázhatott, kóborolhatott és ábrándozhatott a mesés tanyán és a környezőombokon, illetve táncos lábait elővéve rophatta a szabadban a moldvai csujogatósra a kör- és párostáncban, hiszen – sok-sok év után először – idén egy néptáncot oktató pár is ellátogatott hozzánk a táborba. Az együtt töltött időben a jó közérzetet további hangulatjavító programok is fokozták: itt meg kell emlékeznünk az elmaradhatatlan és felülmúlhatatlan kávésarokról, mely főképp a reggeli és ebéd utáni órákban az idősebb korosztályt vonzotta mágnesként, valamint szintén ennek a korosztálynak – a tavalyi borkostoló sikerén felbuzdulva – szervezett cseh kulturális kvízzjátékkal egybekötött sörkostolóról, melynek keretében remek cseh sörökkel kompenzálhattuk a nagy meleget. Azért a gyerekeknek sem volt rossz dolguk, a finom főttekészek mellé mindenkinek bőven jutott a nyáron bőséggben termő friss gyümölcsökből és a táborban található büfé üzemeltetője sem panaszkodhatott, hogy ne fogyott volna elég jégkrém... A tábor utolsó estéjét a hagyományoknak megfelelően nagy tábortűz és közös éneklés zárta. Biztos vagyok benne, hogy mindenki hazavitt magával valami szép emléket idén is a varázslatos Somogyország-ból: talán a közös beszélgetésekből, a nagy közös társasozásokból, vagy akár a kávézó mellett kiakasztott kedvenc imák valamelyikét, de az kétségtelen, hogy az idei, a nagy létszám miatt fokozottan „tolerancia-tábornak” is nevezhető együttlét nagyon jó, felszabadult hangulatban telt és amennyire gyorsan elrepült az együtt töltött három és fél nap, annyira feltöltött minket élményekkel és az Isten és egymás iránti odafordulással, szeretettel. A jól sikerült táborozás további jele, hogy még ott helyben elkezdődött a jövő évi táborra az újabb ötletek felvetése: szóval jövőre veletek, ugyanitt! T

F. Molnár Mónika



HITTANTÁBOR

Kemence, 2021. 07. 28. – 08. 01.

A hittantábor utolsó napján beszélgettünk a tábori élményeiről. A „Hogyan érezted magad a táborban? Melyik program tetszett a legjobban?” kérdésekre ezek a válaszok érkeztek:

„Nagyon jól éreztem magam, mert sok program volt és jó hangulat. Az összes program tetszett, de a mindennapos medencézés tetszett a legjobban. Sokat ugráltunk, úszkáltunk és neveltünk. Az első alkalom volt a legjobb, mikor együtt fürödtünk a nagyokkal és egymás nyakából ugráltunk.” (Frigyasi Jakab)

„Nagyon jó volt a táborban. A medencézést nagyon kedveltem. Az éjszakai túrán az tetszett a legjobban, amikor lefeküdtünk a fűbe és onnan néztük a csillagokat. Felismertem sok csillagképet és hullócsillagot is láttunk. A túra közben vettük csak észre, hogy Selli (a fekete kutya) kiszökött velünk.” (Tóth Lőrinc)

„Kedvenc programjaim voltak: a medencézés, a méta és a honfoglalózás. A honfoglalót nagyon kreatívan valósították meg, egy nagy vászonra volt felrajzolva a térkép.” (Tóth Janka)

„Már negyedszerre jövök ebbe a táborba, nagyon jól éreztem magam. Szeretem, hogy minden évben lehet újabb barátokat találni. Az is nagyon jó, hogy sokszínűek a programok. Van sport, kézműveskedés és sok csoportfeladat. A legjobb hangulat a tábortűznél szokott lenni, ami idén kétszer is volt: a tábor elején és a végén. Mindig jó érzés találkozni a barátokkal és együtt tölteni öt napot. Már másodszerre tartjuk a tábor ezen a helyen és nagyon jó, hogy idén már ismerős volt a környék. Az egyik legjobb program az éjszakai séta volt, amikor féklámpákkal a fejünkön napraforgóföldet és ribizli ültetvények között néztük a csillagokat. A tábor során a nagyok segítségére mindig számíthattunk.” (Liszka Zsombor Pál)



„A kézművesnél legjobban tetszett a virágkészítés drótból és körömlakkból és a batikolás. Nagyon szép lett a kék cigármotívum a batikolásomon. Tetszett a metázás. Szeretek futni és ebben a játékban sokat tudtam futni. Jó volt, hogy sok állat él a tábor területén, legtöbbit a nyusikkal foglalkoztam.” (Bodroghelyi Emília)

„Idén is élményekben, beszélgetésekben gazdag táborunk volt. Öröm látni évről évre a gyerekeket, rácsodálkozni a növekedésükre, fejlődésükre, és megismerni, befogadni az új táborozókat is. A gimnazisták remek ifjvezetők voltak, a kicsik csüngtek rajtuk, s ők türelmesen fordultak hozzájuk végig. A serdülőink végeérhetetlen társasjátékokkal, kártyázással, röplabdázással töltötték a szabadidejüket. A kisebbek boldogok voltak az állatokkal, barátságok szövődtek, élvezték a hatalmas kertet. Emellett tudtak együtt imádkozni, beszélgetni, kézműveskedni, strandolni. Igazán jó kis társaság formálódott belőlük!” (Hajdu Kriszti – táborvezető)

A tábori programokat, élményeket kellemesen egészítette ki pénteken, a Zalán atya által hozott rengeteg, finom palacsinta. Ezúton is köszönjük mindenkinek, aki sültöt nekünk palacsintát és ezzel megörvendeztetett bennünket! T

Salamin Léna, Ritzmann Zsófi, Tömöry Kinga



NAPKÖZI SZENT FERENCCEL

Idén nyáron is volt napközis tábor a plébánián, amelynek célja, hogy egy nyári hét erejéig segítsen a szülőknek és a gyerekeknek tartalmas programokkal és együttléttel kitölteni az időt. A gyerekek az idő egy részét a plébánián töltötték, kézműveskedtek, csapatjátékokat játszottak, mesét hallgattak és persze lelkileg is gazdagodtak. Emellett minden nap kimozdultak valahova, kirándultak a Normafánál, bringohintóztak a Margitszigeten és kincset kerestek a Mechwart ligetben.

A tábor egyik szervezője Tömöry Virág így mesél az együtt töltött hétről:

„A Jóisten mindenben nagyon segített. Az ötletektől kezdve, a segítőkön át, az időjárásig mindenben. Nagyon izgultam például a bringó beosztás miatt, de az is jól elrendeződött. Tóth Helga, Kondorossy Mariann és Homoki Mária nagyon jó hitoktatók, nagyon ötletes, élménypedagógiai foglalkozásokat tartottak reggelente. Szent Ferenc és a madarak, a farkas, az igazi kincs, a hála és a béke voltak a témáik. A gondviselő Isten tolta elém Bozzay Ágit is, aki az első két nap a mozgásos csapatépítő játékokat irányította, Martinez Timi az agyagáznál segített. A kerámiaművész, Magyar Márta is ráért végül az agyagot előkészíteni, meg kiégetni. A gimnazista lányok segítettek az ebédeltetésben, uzsonnánál és a kézműveskedésben, jó volt, hogy számíthattunk rájuk.

Zalán és Achilles is mindennap benéztek, ahogy volt idejük, legalább néhány percre. A templomkvíznél pedig segítettek a gyerekeknek a kérdésekben és megtanították nekik a fogadalmi csomó kötését.

A gyerekeken látszott, hogy jól érezték magukat és nekünk felnőtteknek is jó élmény volt ez a néhány nap.”



SZENTBALÁZSI CSERKÉSZTÁBOR

Egy meglehetősen nehéz évet zárt le a 4. sz. BIK cserkészcsapatunk, amely július 10. és 19. között tartotta meg a nyári táborát Szentbalázson.

Évközben nem nagyon volt lehetőségünk személyesen találkozni, így ez a tábor ezért is különleges volt. Közel ötven fővel indultunk neki a tíz napnak a 46. sz Kapisztrán Szent János csapattal közösen. Első két napon az építkezésen, a tábor kialakításán volt a hangsúly. Legkisebbektől a legnagyobbakig mindenki kötözött, fűrészelt, sátozt állított. A tábor során voltunk túrázni, kézműveskedtünk, volt tábori misénk, amelyet Grácián atya tartott, számháborúztunk és nem utolsósorban voltunk portyázni is. Az időjárás lehetett volna kicsit kedvezőbb, kaptunk egy-egy nagy esőt, de komolyabb gondok nélkül megúsztuk. Az utolsó másfél napon lebontottuk a táborát, majd hazaindult a csapat. A nehézségek ellenére nagyon jól sikerült a tábor, jó volt újra személyesen találkozni egymással, és mindenki nagyon jól érezte magát.

Szeptembertől pedig folytatjuk tovább, személyes találkozás mellett az évet. Évközben számos programunk van, a heti találkozásokon túl lelkinapot szervezünk Adventkor és Húsvétkor, karácsonyozunk, korcsolyázunk, portyázunk, túrázunk, találkozunk más cserkészcsapatokkal és még számos programmal várunk! Csapatunk nagy szeretettel hívja és várja az érdeklődő fiúkat és lányokat egészen 2. osztályos kortól. Ha szeretsz túrázni, a természetben lenni, ha szeretnél egy új közösségbe tartozni, új barátokat szerezni, akkor mindenképpen keress fel minket a bikcsapat@gmail.com elérhetőségen.

Találkozunk! T



FERENCESEK A KIRAKATBAN

Aki figyelmesen sétál végig a Margit körúton, a környéken nagy meglepetésre ismerősöket talál: az egyik üres üzlethelyiség üvege mögött a ferences atyák és az országúti templom bukkan fel. De hogyan kerülnek ők oda? A történetet Bodroghelyi Katalin, a képviselőtestület tagja meséli el.

„A 250 éves jubileumi ünnepségre készült kiállítás kapcsán beszélgettem Őrsi Gergely II. kerületi polgármesterrel” – kezdi Bodroghelyi Kati. „A beszélgetés a Margit-negyed projektre terelődött, amelynek célja, hogy az önkormányzat és a civilek közösen újítsák meg ezt a hosszú ideje elhanyagolt környéket. Ennek részeként az üresen álló és kiadásra váró üzletportálokat – átmenetileg – kulturális tartalommal töltik meg. A templom szomszédságában található három kirakatba a jubileumi kiállításunk egy részét terveztük kihozni.”

„A kiállítás kétszer készült el. A kihívást az jelentette, hogy a kirakat – mint vásárlást ösztönző felület – tökéletesen elmenthetően áll azzal a tartalommal, amit meg akartunk mutatni” – folytatja Bodroghelyi Kati. „A fő gondolat már az elején körvonalazódott: jelenlét-együttlét-öröklét. Hiszen a ferencesek a török 1686-os kiűzése óta jelen vannak a Vízi városban, együtt élnek, halnak, örülnek, sírnak, az itt élőkkel és az öröklét ígéretét hirdetik szavakkal és áldozatvállalásukkal. Először a történelem, illetve a templomtörténet nyomvonalon indultunk el. Tulajdonképp az is nagyon szép lett volna, de éreztük, hogy valami 'plusz' hiányzik belőle. Ekkor fordultunk a fiatal és tehetséges, színpadtervezéssel foglalkozó Fülöpp Rékához, aki ötleteivel inspirálóan hatott csapatunkra. Paczolat Balázs (akit sokunk a portáról ismerhet és aki a ferencesek harmadrendi ágának világi vezetője, valamikor kirakatrendezőként tanult és dolgozott) segítségével engedélyt kaptunk, hogy a plébánia raktárában kutakodjunk, hátha találunk olyan tárgyat, ami jellegzetesen szakrális, köthető a templomhoz és a kirakattérben ráségít a mondanivalóra. Rengeteg használható dolgot találtunk, amelyeket Réka a lemodellezett virtuális térben rendezett

be. Légár Béla, akinek az érdeme a grafikai kivitelezés, igyekezett olyan képi tartalmat feltölteni, ami támogatja az adott kirakat üzenetét. Balázs sokat segített abban, hogy mi szólíthatja meg az arra sietőt, az adott kirakatban. Romhányi Beatrix segített a szövegek megírásában. Én a szervezésen, a bonyodalmak generálásán és elsimításán túl, igyekeztem az egyszerű járókelő szerepében maradni és a szép és igényes tartalmat az átlagember szintjén tartani. Bár itt karakteresen elválasztva írtam le a szerepeket, a valóságban vállvetve együtt lendítettük át a holtponthoz az ügyet.” „Az első kirakatban Szent Ferenc híres Naphimnusza szólítja meg az arra járókat: a teremtetett világ önmagában is minden ember számára hatalmas és csodálatos ajándék. A második kirakatban három ferences atya és egy testvér alakja van a középpontban, az ő életük példaértékű az utókor számára. Kriszten Rafael és Somogyvári Hetény az életével fizetett, mert a kommunista hatalom nem tűrte papi tevékenységüket. Kamarás Mihály hajszállal élte túl az 1944-es újvidéki szerb partizán mészárlást, Borbély Achilles, aki „csak” szerzetes volt, hatvan éven keresztül szolgált a sekrestyében szerzetes társait és a ministránsok nevelésében voltak elévülhetetlen érdemei. A kirakat háttérében a ferencesekről láthatunk vidám és érdekes életképeket: szerzetesek a Szentföldön, esketés közben, szőlőszüreten, körmeneten, biciklitúrán a tanítványokkal. Látható a felrobbantott Margit híd, amit Kriszten Rafael atya csónakon közelített meg, hogy feladja a sérülteknek, haldoklóknak és halottaknak a betegek szentségét. A harmadik kirakat témája a templom épületének változása a kezdetektől a háborúig át napjainkig. Megmutattuk a templombelsőt és azt, hogy a 250 éves falak között a hitélet mellett ma is pezsgő közösségi élet folyik. A középpontban az Oltáriszentség áll, amelyből minden nap új erőt meríthet a hívő ember és ami az Eucharisztikus kongresszus évében különösen nagy jelentőséggel bír.”

Reményeink szerint a kirakat egy olyan pillanatnyi megállást biztosító pont a körút forgatagában, ami az arra járók figyelmét a templom, a közösség és az Úr Jézus felé irányítja. T

Jobbágyi Anna



FR. MASSIMO FUSARELLI OFM RENDÜNK MEGVÁLASZTOTT MINISZTER GENERÁLISA

Július 13-án a ferences rend általános nagykapitánja megválasztotta a ferences rend új miniszter generálisát. Fr. Massimo Fusarelli OFM 1963. március 30-án született Rómában, és 1982. július 28-án öltöztették be Szent Ferenc ruhájába. 1983. július 30-án ideiglenes, majd 1989. január 8-án ünnepélyes örökfogatalmat tett. 1989. szeptember 30-án szentelték pappá.

A pápai ferences egyetemen, az Antonianumon folytatott teológiai tanulmányokat, majd patrisztikából az Augustinianumon licenciátusi fokozatot szerzett. A római rendtartományban a hivatáspasztoráció szolgálatát bízták rá, majd a folyamatos továbbképzés felelőse volt. 2003 és 2009 között a rend nevelési és tanulmányi titkára volt. Mielőtt a római Szent Bonaventura Rendtartomány előljárója lett 2020-ban, a S. Francesco a Ripa plébánia plébánosa és a R.I.P.A. projekt felelőse volt. T



Ferences Sajtóközpont

A TEREMTETT VILÁGGAL EGYÜTT MONDOTT KERESZTÉNY IMA

Áldunk téged, Atyánk, minden teremtménnyel együtt, melyek erős kezedből kerültek ki, a teid, telve vannak jelenléteddel és gyengéd szeretetteddel. **Áldott légy!**

Isten Fia, Jézus, általad teremtetett minden. Testet öltöttél Mária anyai méhében, e föld részévé lettél, és emberi szemmel néztél a világot. Ma benne élsz minden teremtményben feltámadotként, dicsőségben. **Áldott légy!**

Szentlélek, te világosságoddal az Atya szeretete felé irányítod ezt a világot, és kíséred a teremtés fájdalmas sóhajtozását, de ott élsz a mi szívünkben is, hogy a jóra ösztönözz minket. **Áldott légy!**

Egy és hármass Urunk, végtelen szeretetű csodálatos közösség, taníts meg, hogy meglássunk téged a világmindenség szépségében, ahol minden rólad beszél!

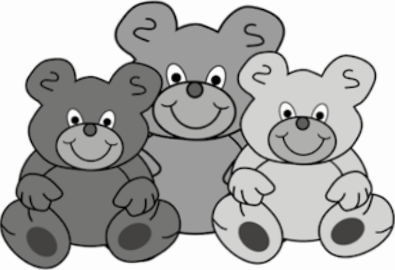
Indíts minket dicséretre és hálára minden egyes teremtményedért! Add meg a kegyelmet, hogy szoros egységben érezzük magunkat mindazzal, ami létezik!

Szeretet Istene, mutasd meg helyünket ebben a világban, hogy szereteted eszközei legyünk minden élőlény számára ezen a földön, hiszen te egyikükről sem feledkezel meg! Világítsd meg a hatalom és a pénz birtokosait, hogy óvakodjanak a közömbösség bűnétől, szeressék a közjót, segítsék a gyengéket, és legyen gondjuk erre a világra, ahol lakunk. A szegények és a föld ezt kiáltják: Urunk, ragadj meg minket hatalmaddal és világosságoddal, hogy védjünk minden életet, hogy egy jobb jövőt készítsünk elő, hogy eljöjjön a te országod, az igazságosság, a béke, a szeretet és a szépség országa! **Áldott légy! Ámen.**

Ferenc pápa imája
a Laudato Si enciklikában

MESE - MACKÓBARÁTSÁG

Mancs, Pancs és Tappancs a maci-oviban lettek jóbarátok, de nem ám csak úgy ímmel-ámmal, hanem életre szólóan, vénmedve korig. A Végenincs Varázserdőben éltek, ha nem áruhom el, akkor is biztosan kitaláljátok, melyik szegletében: persze, hogy a Lépesmézes Málnarengetegben. Különös hely volt ez. Olyan málnabokrok nőttek benne, hogy amint lesztek róluk a piros bogókat, máris újak nőttek a helyükre. A falevelek titkokat susogtak egymásnak, amikor a szellő megsimogatta őket. Színes pillangók és virágnek-tárt gyűjtő méhecskék röpködtek a rétek fölött. Mindegyik kismackó másban volt ügyes. Mancs remekül kézilabdázott, soha nem ejtette el a lasztit, és erős, jól célzott csavarral dobott kapura. A szomszéd erdők játékosai féltek is minden évben a Csuporgyőztesek Bajnokságán, hogy a Végenincsek ellen megint elveszítik a döntő meccset. Pancs rettentően szeretett úszni, legszívesebben iskola helyett is edzésre járt volna. Nem volt nap, hogy a szülei ne brumogták volna világga: teljes tévedés, hogy a fiuk nem halnak, hanem mackónak született. Mellen, háton és gyorsban is verhetetlen volt, ő tartotta a Lépesmézes Málnarengeteg 1500 nyalókahossznyi területi csúcsát. A pillangóúszás mellett kitalálta a katicabogár-figurát is, ezért a piros hátú zsúritagoktól mindig megkapta a maximális hét pöttyöt. Tappancs egészen más volt, visszahúzódo és csendes. Bújt a könyveket, ő tudta az egész erdőben a legtöbb versikét, és olyan szépen szavalta el mindet, hogy megnyerte az összes dörmögőversenyt. Mindig csak ült, kucorgott, soha nem fogócskázott a többiekkel, így történhetett, hogy egyik reggel iskolába indulva Tappancsra nem ment rá a mackónadrágja. Húzta innen, húzta onnan, még nyögött is a nagy erőlködésben, de a farmer nem engedelmeskedett. Azt hitte, a folyómenti mosásban ment össze. A maci-suliból még soha nem mulasztott egyetlen napot sem, a medvehimlőt is a téli álomszünetben szokta elkapni. Most sem akart hiányozni, így addig-addig ügyeskedett, amíg valahogy mégiscsak felrágigálta magára a nadrágot, a derekát pedig, mivel nem ért össze, egy hosszú medvecukor-madzaggal kötötte át. A hátára lóditotta a táskáját, és futott, pontosabban szuszogva igyekezett az iskolába. Becsengetésre ért oda. Matek óra volt az első. Döme bácsi hosszas naplólapozgatás után Tappancsot szólította ki a táblához. A kisbocs jól tudta a leckét, a málnaszem-összeadást és a mézesbödön-szorást álmában is hibátlanul megoldotta, ami azért nagy szó, mert ő aztán tényleg mélyen, hangos hortyogások közepette aludt. Már éppen a végeredményt akarta odaírni a sor végére, amikor kicsúszott a kréta a mancsából és a földre pottyant. Ám ahogy lehajolt, képzeljétek, egy nagy reccsenéssel szétszakadt hátul a mackónadrágja! Ott állt az egész osztály előtt, a repedésen kikandikált barna popsija, a többi bocs pedig hahotázva nevetett rajta. Döme bácsi tréfával próbált javítani a helyzeten, de Tappancs nagyon szégyellte magát, legszívesebben elbujdosott volna egy sötét barlang mélyére. Fülét-farkát behúzva



ült vissza a padba. Erdőismeret órán nem is jelentkezett, ne-hogy fel kelljen állnia. A tizórai szünetben aztán elővette az elemőzsiáját, mackósajtos-medvehagymás szendvicset és a kedvencét, mézes csokit. Ekkor kezdték el csúfolni a társai.

**Tappancs mackó kövér, hajas,
a nadrágja nem túl tágas.**

Lesütötte szemét, de azok folytatták.

**Csoki, cukor, szeder, málna,
úgy nézel ki, mint egy bálna!**

Mancs és Pancs megpróbálta lecsendesíteni őket, de nem sikerült.

**Tömöd magad, nő a hasad,
mint egy léggömb, nagyra dagad.**

Iskola után komoly veszekedés támadt barátai és a csúfolódók között, majdnem össze is verekedtek. Teltek-múltak a napok, és a sértő versikék csak nem akartak elfogyni. A jóbarát kismackók törték a fejüket, mivel hallgat-tassák el gonoszkodó osztálytársaikat, de semmi nem jutott eszükbe. Mígnem, képzeljétek, mi történt! Ahogy egyik nap együtt bandukoltak haza az iskolából, kétségbeesett kiálto-zásra lettek figyelmesek. Elindultak a hang irányába, és ha-marosan egy mély gödör előtt találták magukat. Óvatosan előrehajoltak és belenéztek. Hát, nem a csúfolódók banda-vezére, Hőzöngő Dörmi kucorgott a verem alján! – Segítsetek! Nem tudok kimászni. Mancs és Pancs ott akarta hagyni, de Tappancs nem mo-zdult. Gyorsan kigondolta, mit tehet, és már mormolta is az előző héten tanult varázsversike szövegét:

**Lógó inda, fűzfa ága,
hajolj le a föld torkába!**

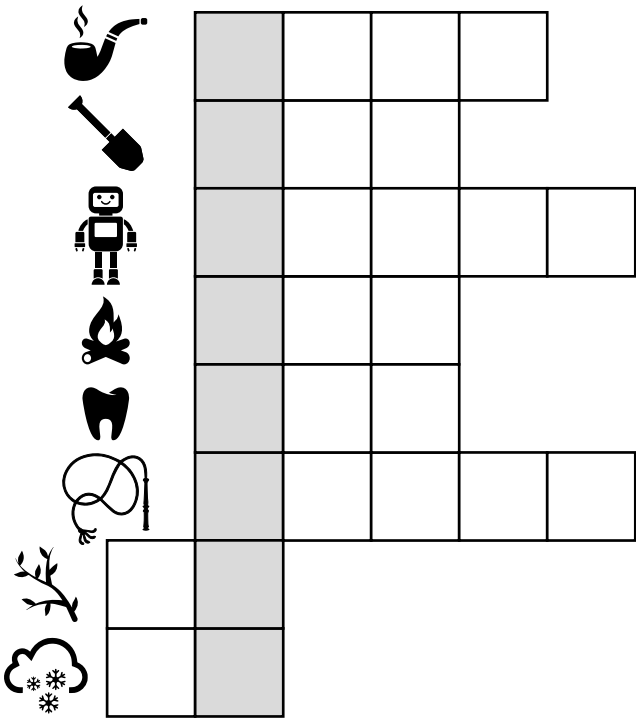
És lássatok csodát! A gödör szélén álló szomorúfűz meghaj-totta lombját, olyan mélyen, hogy a csapdába esett kisbocs bele tudott kapaszkodni, és néhány pillanat múlva már ott állt Tappancs mellett. – Hát, tudod, irtó rendes vagy. Ne haragudj rám, hogy csúfolta-lak! Bocs! Igérem, nem teszem többé. A fűzfa elfeledve szomorúságát, mosolyogva egyenesedett ki. – Nagyon rosszul esett, hogy gúnyoltatok, de mézes spongyát rá, megbocsátok – válaszolta a kismackó. A három jóbarát kibékülve rázott mancsot Dörmivel, aki ettől fogva a társainak sem hagyta, hogy csúfolják a megmentőjét. Tappancs pedig elhatározta, hogy az olvasás mellett időt fog szakítani arra is, hogy együtt kocogjon Manccsal és Panccsal az erdőben. Akkor talán újra belefér majd a régi naciájába. T

Friedler Magdolna

SZÜZ MÁRIA. MAGYAROK NAGYASSZONYA. MAGYARORSZÁG FŐPÁTRÓNÁJA

OKTÓBER 8.

Mit jelent a PÁTRÓNA szó? Írd be a kis rajzok mellé a jelentésüket, és kiderül, ha a szürke sor betűit összeolvasod.



IMA FÖLDÜNKÉRT

Mindenható Isten,
te az egész világmindenségben,
de legkisebb teremtményedben is jelen vagy,
és gyengéd szeretettel veszed körül mindazt, mi létezik.
Önts belénk szereteted erejét,
hogy óvjuk az életet és a szépséget,
tölts el minket békével,
hogy fivérként és nővérként éljünk,
és ne ártsunk senkinek!
Szegények Istene,
segíts, hogy megmentsük azokat,
akik e földön magukra hagyva és elfeledve élnek,
de akik oly értékesek szemedben!
Gyógyítsd meg életünket,
hogy védelmezői legyünk a világnak,
ne kifosztói,

a szépség terjesztői legyünk,
ne a szennyezés és a pusztításé!
Érintsd meg azok szívét,
akik csak haszonra törekcszenek,
a szegények és a föld kárára!
Taníts meg, hogy felfedezzük minden dolog értékét,
hogy ámulattal tekintsünk rájuk,
hogy felismerjük: szoros egységben vagyunk minden teremtménnyel
végtelen világosságod felé vezető utunkon!
Köszönjük, hogy mindennap velünk vagy!
Kérünk, légy segítségünkre az igazságosságért, a szeretetért és a békéért folytatott küzdelmünkben!

Ferenc pápa imája
a Laudato Si enciklikában



PLÉBÁNAI PROGRAMOK 2021 ŐSZ

- A PROGRAMOK AZ AKTUÁLIS JÁRVÁNYHELYZET FÜGGVÉNYÉBEN LESZNEK MEGTARTVA**
- szeptember 5-12. – **A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus** programjai – *lsd. külön írásban.*
 - **Miserend módosulás.**
 - A NEK nagymiséi időpontjában Bíboros úr rendelkezése alapján nem lesznek szentmisék templomunkban – a miserend két vasárnapon így módosul:
 - szeptember 5. vasárnap: 7.00, 8.30, 10.00, 11.30
 - szeptember 12. vasárnap: 7.00, 18.00 és 19.30
 - szeptember 5. vasárnap 10.00 – **Veni Sancte.**
 - szeptember 13. hétfő – **A hitoktatás kezdete.**
 - szeptember 15. szerda 10.00-12.00 – **Nyugdíjasklub** – szeretettel várjuk az idősebb korosztályt találkozásra, beszélgetésre, teázásra, imádságra.
 - szeptember 17. péntek – **Szentségimádási napot** tartunk a reggeli mise végétől az esti, 17.30-kor kezdődő zsolozsmaig.
 - szeptember 18. szombat 17.00 – **Óvodások szentmiséje.**
 - szeptember 19. vasárnap 19.30 – **Évnyitó ifjúsági szentmise,** majd „*Hívd meg a papodat egy sörre!*” **agapé és baráti találkozás** a belső udvarban.
 - szeptember 23. csütörtök – **A templomszentelés 251. évfordulója (1770)**
 - 18.00 – **Ünnepi szentmise,** a szentmisén a *Kapisztrán Kamarkórus* énekel, elhangzik: *J. Haydn: Szent János mise, W. A. Mozart: Te Deum* - közreműködik: *Nagy László Adrián* orgonaművész, *Kóvári Eszter Sára* szoprán
 - 19.00 – **Ünnepi hangversenyt** ad *J. S. Bach* és *Händel* műveiből a *Pulzus* vonósnégyes és *Nagy László Adrián* orgonaművész.
 - szeptember 26. vasárnap 16.00 – **Exsultate, Jubilate! - ünnepi hangverseny** a templomszentelés évfordulója alkalmából.
 - Elhangzik: *J. S. Bach: d-moll Toccata és fuga, W. A. Mozart: Exsultate, Jubilate motetta (KV. 165), W. A. Mozart: C-dúr mise (Krönungsmesse) (KV. 317).* Közreműködik: *Nagy László Adrián* orgonaművész, a *Kapisztrán Kamarakórus* és zenekar; *solymári Corvinus Vegyeskar, Török-bálinti Kamarakórus* (karnagy: *Boros Tibor*), valamint: *Ducza Nóra, Nagy Anna Sára, Dékán Jenő, Koleszár Ákos,* vezényel: *Lógó Tibor.*
 - szeptember 30.–október 2. 18.00 – **Szent Ferenc tri-duum.**

- októberben az esti misék után a **rózsafüzért** imádkozuk közösen (*a szentségimádás elmarad*).
- október 3. vasárnap 18.00 – **Ünnepi szentmise Szent Ferenc tiszteletére és megemlékezés boldog haláláról (Tranzitus),** a szentmisén a Kapisztrán kamarakórus énekel, majd ünnepi agapé a hittantermekben.
- október 6. szerda – **Nyugdíjasklub** zárandoklata Gyöngösre, a ferences templomba.
- október 9. szombat – **Plébániai családos kirándulás.**
- október 10. vasárnap 11.00-12.30 – Az Országúti Karitász **gyerekruha és játék böorzét** szervez a családos mise után a plébánia hittantermében, ahol a használt, de még jó állapotú, tiszta holmik ingyen cserélhetnek gazdát. A böorzére szánt holmikát kizárólag aznap kérjük elhozni. A megmaradt ruhákat budapesti, illetve vidéki rászorulókhhoz, szociális intézményekhez juttatjuk el. (*Csak gyermekruhát és játékot fogadunk!*)
- október 10. vasárnap 16.00 – **Lakner-Bognár András orgonaművész** hangversenye.
- október 14. csütörtök 19.30 – **Házass esték** – Süttő Gábor és Márta előadása fiatal és idős házaspároknak egyaránt: *Anyósok, Apósok, Menyek, Vejek... avagy Haton áll a vásár! Ki mit tehet a generációk közötti jó kapcsolatért?* címmel az Anyós sulir® szervezésében
- október 15. péntek – **Szentségimádási napot** tartunk a reggeli mise végétől az esti, 17.30-kor kezdődő zsolozsmaig.
- október 16. szombat 17.00 – **Óvodások szentmiséje.**
- október 17. vasárnap – A szentmiséken a **missziókért imádkozunk** és a perselyadományokat támogatásukra továbbítjuk.
- október 23. szombat – Kapisztrán Szent János ünnepe, a **Tövis utcai templom búcsúja** – az ünnepi szentmise 10.00 órakor kezdődik.
- novemberben minden hétköznap 7.30-kor, vasárnap 6.30-kor a szentmisét **elhunyt szeretteinkért és kedves halottainkért** mutatjuk be – a testvérek október végétől a templomban megtalálják a borítékba helyezett lapokat, amelyekre felírhatják azok nevét, akikért ezeken a szentmiséken imádkozni szeretnének; a borítékokat a portán vagy a sekrestyében lehet leadni.
- november 1. hétfő 18.00 – **Mindenszentek ünnepe,** szentmisék 7.30, 10.00 és 18.00 órakor, az esti **ünnepi szentmise után megemlékezés elhunyt szeretteinkről,** a misén a Kapisztrán kamarakórus énekel.

- november 2. hétfő 18.45 – **Halotti zsolozsma** a templom kriptájában az elhunyt ferencesekért és hívekért.
- november 6. szombat 10.00 – „*A budai Ferences Könyvtár és Levéltár rejtett kincsei*” – meglepő tények és érdekességek Buda egyik legrégebbi könyvtáráról – Fáy Zoltán bemutatója a MFKL történelmi dokumentumai-ból. (*A részvétel regisztrációhoz kötött.*)
- november 7. vasárnap 16.00 – **Kapitány Dénes orgo-naművész** (Zirc) hangversenye.
- november 7. és 14. vasárnap – A szentmisék után lehetőség van az éves **egyházi hozzájárulás** személyes befizetésére a Képviselőtestület tagjainál.
- november 13. szombat 16.00 – **Requiem** az egyházi iskolák elhunyt tanáraiért és diákjaiért.
- november 17. szerda 10.00-12.00 – **Nyugdíjasklub** – szeretettel várjuk az idősebb korosztályt találkozásra, beszélgetésre, teázásra, imádságra.
- november 18. csütörtök 19.30 – **Házass esték.**
- november 19. péntek – **Szentségimádási napot** tartunk a reggeli mise végétől az esti, 17.30-kor kezdődő zsolozsmaig.
- november 20. szombat 17.00 – **Óvodások szentmiséje.**
- november 21. vasárnap – A szentmisék perselyadományaikat Szent Erzsébet ünnepéhez kapcsolódóan a **Katolikus Karitász** támogatására továbbítjuk.
- november 21. vasárnap – A Keleti Károly utcai **Krisztus Király templom búcsúja** – az ünnepi szentmise 10.00 órakor kezdődik.
- november 21-28. között az Országúti Karitász **tartósé-lelmiszer-gyűjtést** szervez a rászorulókat adventi támogatására. Köszönettel fogadunk meleg zoknit, kesztyűt a hajléktalanoknak, vagy pénzadományokat is a Lemon-dások perselye útján.
- november 27. szombat 16.00 – **Családass adventi készü-lődés.**
- november 28-tól december 3-ig – **Személyesen kísért ima-lelkigyakorlat** – a részleteket október közepétől a honlapon hirdetjük meg.
- november 29-től hétköznapokon 6.00 – **Rorate** szentmisék.
- december 5. vasárnap – **Keresztény filmek és kiadvá-nyok vására** a templom előtt.
- december 15. szerda 10.00-12.00 – **Nyugdíjasklub** – szeretettel várjuk az idősebb korosztályt találkozásra, adventi beszélgetésre, teázásra, imádságra.

- december 17. péntek – **Szentségimádási napot** tartunk a reggeli mise végétől az esti, 17.30-kor kezdődő zsolozsmaig.
- december 18. szombat 17.00 – **Óvodások szentmiséje.**
- december 19. vasárnap – A szentmisék végén a **Csak Egyet Szolgálat** munkatársai a hajléktalanok karácso-nyára gyűjtenek adományokat.
- december 24. csütörtök 16.00 – **Karácsonyi pásztorjáték.**
- december 26. vasárnap – Szent István vértanú, templo-munk védőszentjének ünnepe, és a **Szent Család** ün-nepe alkalmából a 10.00 órás szentmise végén megáldjuk családjainkat.
- december 31. csütörtök 18.00 – **Évvégi hálaadás.**

SZENT FERENC ÜNNEPE
TEPLOMUNKBAN

Assisi Szent Ferenc ünnepére 2021. szeptember 30. és október 2. között a 18.00 órakor kezdődő szentmiséken készülünk. **Október 3-án,** vasárnap a 18.00 órai szentmisében emlékezünk meg Szent Ferenc atyánk boldog haláláról, **Tranzitusáról.** **Ferences lelki családunk ünnepére mindenkit nagy szeretettel várunk!** A mise és a szertartás utáni agapéra süteményt és üdítőt örömmel fogadunk.

MISEREND

- **VASÁRNAP:**
 - **Szentmise** 7.00, 8.30, 10.00, 11.30, 18.00 és 19.30
 - **Gyóntatás** 6.45-7.15, 8.00-9.00, 9.30-10.30, 11.00-12.00, 17.30-18.30 és 19.00-20.00 között.
- **HÉTKÖZNAP (hétfőtől szombatig):**
 - **Szentmise** 7.30 és 18.00,
 - Az esti szentmise után 19.00 óráig csendes **szent-ségimádást** tartunk,
 - májusban a Lorettoi litániával köszöntjük a Szűzanyát,
 - júniusban Jézus Szentséges Szíve ünnepéig a Jézus Szíve litániát imádkozzuk.
 - illetve októberben rózsafüzért imádkozzuk,
 - **Gyóntatás** 7.20-8.00 és 17.30-18.30 között.
- **ELSŐ PÉNTEKEN**
 - 10.00 órakor is van szentmise,
 - gyóntatás 9.30-10.30 között is.

„Jöjjetek, imádjuk” –

Szentségimádások templomunkban

Szentségimádást tartunk minden hétköznap az esti mise után 19.00 óráig. Az egyes estéken a békéért, az üldözött keresztényekért, a betegekért, a családokért és a szentségek vételére készülőkként imádkozunk külön is. Minden hónap 3. péntekén **egésznapos szentségimádást** tartunk a reggeli mise végétől a 17.30-kor kezdődő zsolozsmáig. Mindenkit szeretettel hívunk és várunk, hogy csendben időzzön az Eucharishtiában jelen lévő Jézussal!

Ősszel a következő napokon tartunk egésznapos szentségimádást templomunkban: szeptember 17., október 15., november 19., december 17.

Szeretettel emlékeztetjük a testvéreket az **Oltáriszentség vételének szabályaira**: a Szentáldozáshoz minél gyakrabban, egyben mindig tiszta szívvel és teljes odaadással (a „kegyelem állapotában”) járuljunk.

Szükség esetén lehetőség van **gluténmentes ostyával** való szentáldozásra is – az áldozáshoz járuló sor legvégére állva jelezzük az áldozatónak kérésünket.

Nyugdíjasklub: találkozni, beszélgetni, megosztani és tanulni

– teadélelőttök az idősebb korosztálynak

Az Országúti Karitászt teázásra és beszélgetésre hívja a plébánia nyugdíjasait a földszinti társalgóba minden hónapban egy hétköznap délelőtt 10-12 óra között. Szeretettel várjuk mindazokat, akik szeretnének lelki-ekben gazdagodni és emellett szívesen találkozni a beszélgetni nyugdíjas társaikkal.

Az őszi találkozók dátumai: 2021.09.15., 10.06. (zarándoklat Gyöngyösre), 11.17., 12.15.

Kisgyermekes családok figyelmébe

A kisgyermekes családok segítése érdekében elkészült az a zárláncú videó hálózat, amelynek segítségével vasárnapokon – amikor gyermekeik elfáradnak és a szentmisén már mások terhére lennének – a legkisebbekkel a porta melletti *Porciunkula* társalgóban felszerelt TV segítségével kapcsolódhatnak be a szentmise imádságaiba. A helyiség kinyitásához és a TV bekapcsolásához a portások nyújtanak segítséget. A szekrényben elhelyezett játékok szabadon használhatók.

Betegek látogatása

Kérjük a testvéreket, hogy ha környezetükben idős, a szentmisére eljönni már nem tudó betegekről tudnak, akik szívesen vennék az Oltáriszentséget minden hónapban, jelezzék a sekrestyében, az irodában vagy a portán (név, cím, telefonszám).

E-Persely

Templomunkban egy egyszerűen használható terminál segítségével immár bankkártyával is be lehet fizetni a perselyadományokat, támogatásokat.

A szentmisék perselyadománya a liturgiában való személyes részvételünk, odaadásunk, hozzájárulásunk kifejezése, egyben ez a templom és a plébánia fenntartásához, működéséhez, felújításához való támogatásunkat is kifejezi.

A készülék a Szent József oltárnál található. Használatára buzdítjuk is a testvéreket!



Adományok, egyházi hozzájárulás, támogatás

A hívek állandó befizetései teszik lehetővé a templom és a plébániaépület fenntartását, a szükséges karbantartásokat és felújításokat, a hitoktatás és a közösségek működésének fenntartását, a plébániai munkatársak fizetését, a közösségi programok megszervezését, a plébánia kulturális, egyházzenei programjait. Ennek befizetése minden jövedelemmel rendelkező felnőtt lelkiismereti kötelessége.

Összegére a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia iránymutatása az éves nettó jövedelem 1%-át javasolja kereső személyenként. (Kiszámításához segítséget nyújthat a honlapon is megtalálható táblázat.)

Az egyénileg kiszámított összeg az év során bármikor befizethető:

- a honlapon keresztül **bankkártyás fizetéssel**,
- **átutalással** a plébánia számlaszámára: Országúti Ferences Plébánia – **11600006-00000000-67842472** (Erste Bank) – kérjük a befizető nevét és címét megadni, ill. megjegyzésként beírni: „**egyházi hozzájárulás**”,
- a templomban vagy a portán is megtalálható **csekken**,
- **személyesen** az irodában, nyitvatartási időben
- **november 7. és 14.** – a vasárnapi szentmisék után is van lehetőség a személyes befizetésre a **Képviselőtestület tagjainál**.

Budai Ferences Alapítvány

A templom felújítására, programjaink és plébániai életünk támogatására köszönettel fogadunk támogatásokat a **Budai Ferences Alapítvány** számláján keresztül is: **11600006-00000000-85573657**.

OVISMISE

AZ ORSZÁGÚTI
FERENCES
TEPLOMBAN



SZERETETTEL HÍVUNK
minden karonülőt, totyogót, óvodást
és szüleiket

2021. SZEPTEMBER 18.

szombaton 17.00 órától
és minden hónap 3. szombatján
2021.09.18., 10.16, 11.20., 12.18.,
2022.01.15., 02.19., 03.19.,
04.23., 05.21.



„MESTER! HOL LAKSZ? GYERTEK. NÉZZÉTEK MEG!”



**FELNÖTT KATEKÉZIS
A HIT ÉS ISTEN UTÁN
ÉRDEKLŐDŐKNEK**

- Ha nem vagy **megkeresztelve**, de keresed Istent...
- szeretnéd **Jézus Krisztust és tanítását megismerni, megélni**, és az Egyház életét megismerve abba bekapcsolódni...
- bár meg lettél keresztelve, de nem lettél még elsőáldozó, bérmálkozó, és **vágy él benned e szentségek iránt...**

**SZERETETTEL
VÁRUNK FELNÖTT
KATEKUMEN
CSOPORTUNKBA!**



A csoport első alkalommal **2021. szeptember 23-án, csütörtökön 19.15-kor** találkozik a **plébánia hittantermében**

A BUDAPEST ORSZÁGÚTI SZENT ISTVÁN ELSŐ VÉRTANÚ PLÉBÁNIA LAPJA

Megjelenik 600 példányban.
Felelős kiadó: fr. Lendvai Zsolt ofm plébános
1024 Budapest, Margit krt. 23.
06 1 212-5628 (porta) és 06 1 315-0944 (plébánia - irodai időben)
orszagut@ferencesek.hu
orszagutiferencesek.hu
facebook.com/orszagutiferencesek/

Fotók: Erhardt Gyula, Gödölle Mátyás, Homoki Mária, Horányi Róza, Jobbágyi Anna, Somogyi András, Szőnyi Erik, Tömörly Virág, Tóth Helga, fr. Achilles, fr. Zsolt és a táborok résztvevői
Grafikai tervezés, tördelés: Kohán József • kohan.jozsi67@gmail.com



ORSZÁGÚTI CSALÁDOS TÁBOR 2021.

